

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 50 (300)

Anul IX
17 decembrie 1960

La fabrica de mase
plastice „București”

(reportajul în pag.
11-12-13-14)

1

ÎNTRECEREA ARTIȘTILOR AMATORI

2

Săptămîna aceasta s-a desfășurat în sala Teatrului C.C.S. din Capitală faza finală a celui de-al doilea Festival bienal de teatru de amatori „I. L. Caragiale“. Timp de doi ani peste zece mii de echipe de amatori de pe tot cuprinsul țării s-au întrecut în fazele intercomunale, raionale și regionale, dînd în acest timp aproape 25.000 de spectacole la care au participat 4.300.000 de spectatori. Repertoriul a cuprins, în marea lui majoritate, piese care dezbat probleme ale zilelor noastre ca: „Recolta de aur“ de A. Baranga, „Vlaicu și feciorii lui“ de Lucia Demetrius, „Răzeșii lui Bogdan“ de Ernest Maftel etc.

① Casa de Cultură din Tirgoviste a prezentat în montaj literar-artistic poemul „Surtul Hiroșimei“ de Eugen Jebeleanu.

② Scenă din „Indoiala“ de Ernest Maftel, interpretată de Maria Pietraru (elevă) și Ovidiu Ciucă (șofer) de la Colțul Roșu al G.A.C. din comuna Sagna-Roman.

③ „Dromaderul“ i-a pus nota zero la purtare! De ce? Muncitoarea Carmen Tănase, în piesa „Nota zero la purtare“ de V. Stoenescu și O. Sava, în interpretarea Casei de cultură din Giurgiu.

④ „Tu de frică nu vrei, ești un fricos!“ Mecanicii Augustin Micle și Grigore Popescu de la Clubul central Bicz, în „Noi, cei fără de moarte“ de M. Davidoglu.

⑤ Scenă din „Tinerețea părinților“ de Boris Gorbakov, în interpretarea echipei din Plopeni-Ploiești.

⑥ Balan Valentin de la Căminul cultural din Dolhasca-Fălțiceni, în rolul mutului din „Răzeșii lui Bogdan“ de Ernest Maftel.

Fotografii de
Traian PROSAN

3

4

5

6

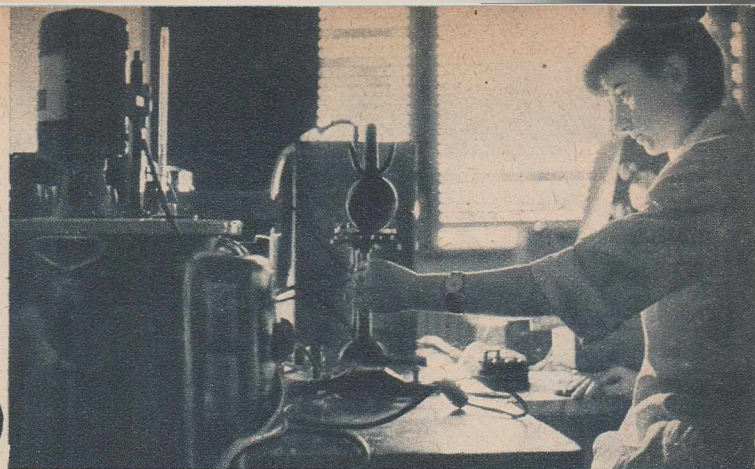
La Institutul de Fizică al Academiei R.P.R. se studiază probleme diverse — de la cele ale soluțiilor sau „mediilor turburi” și pînă la cele legate de ionosferă. Se efectuează studii cu caracter teoretic, tinzînd — de pildă — să obțină informații asupra mărimii, numărului și formei moleculelor cu ajutorul difuziei (împrăstierii) luminii, dar de foarte multe ori cercetările sînt legate de practică, căutînd să dea răspunsuri la unele întrebări din domeniul maselor plastice, industriei medicamentelor, automatizării marilor uzine metalurgice. Totdeauna însă cercetările acestea cer mînuirea unui complicat aparataj (adesea confecționat chiar în atelierele institutului) și a unui complicat aparat de calcul.

...Și iată cîteva imagini din activitatea cotidiană a institutului.

SECȚIA SPECTROSCOPIE rezolvă adeseori probleme legate de practica industrială — cum ar fi controlul șarjelor de penicilină sau analiza purității unor medicamente ca vitamina B₁₂, hidrodiuril, diamox etc.

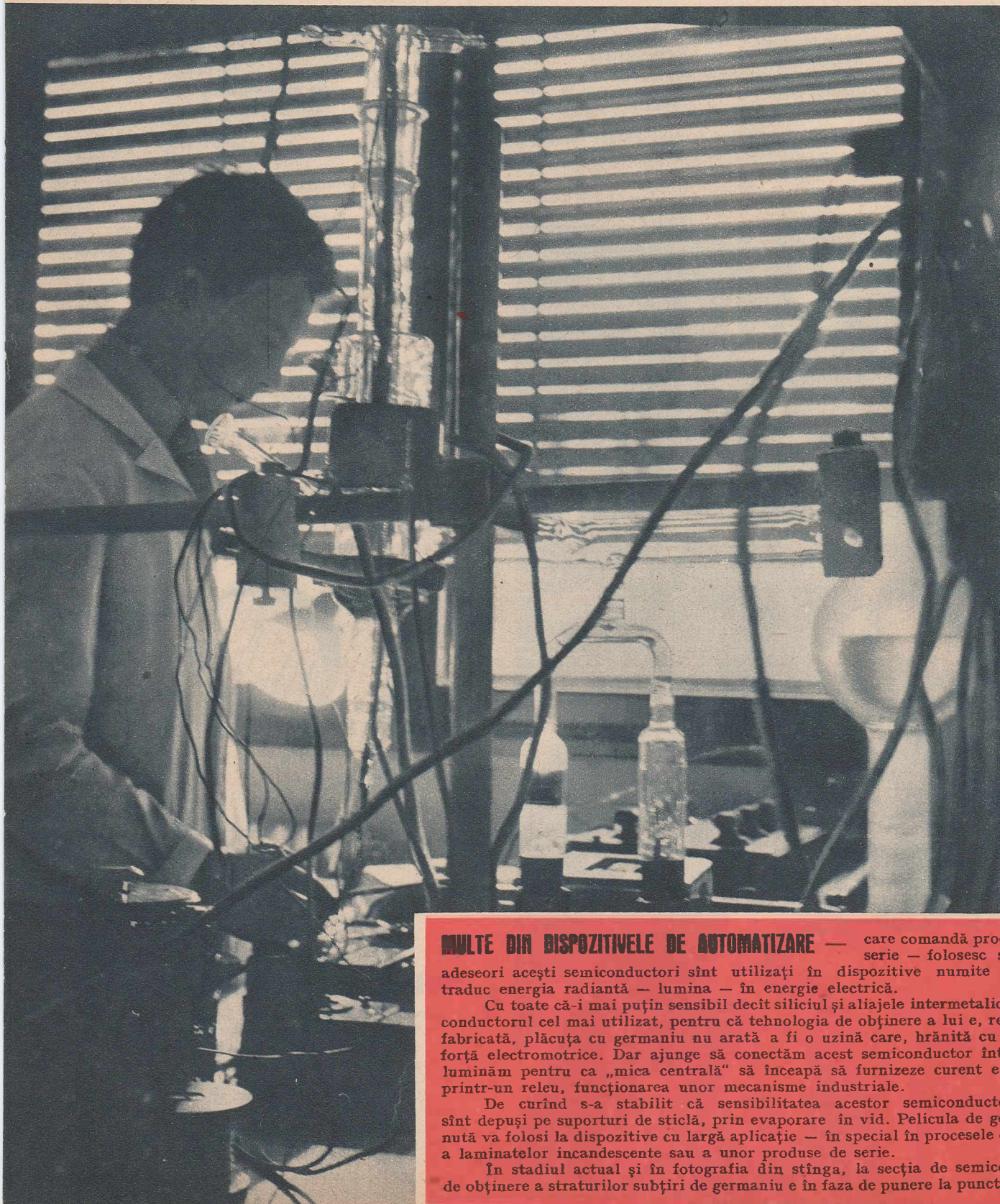
Totodată, cu ajutorul difuziei luminii în soluții, se obțin informații asupra greutății, formei și dimensiunilor moleculelor mari, întîlnite în industria maselor plastice sau în biologie (proteine și acizi nucleici).

Aparatura, de loc simplă, necesitată de aceste studii, e în cea mai mare parte realizată în institut — așa cum e instalația de difuzie a luminii (din fotografie) la care lucrează cercetătoarea Luxița Ghiță.

Privire în MICUL UNIVERS

Fotoreportaj de
L. DUMITRIU (text)
și A. MIHAILOPOL
(fotografii)

MULTE DIN DISPOZITIVELE DE AUTOMATIZARE — care comandă procesele industriale de serie — folosesc semiconductorii. Și adeseori acești semiconductori sînt utilizați în dispozitive numite fotoelemente, care traduc energia radiantă — lumina — în energie electrică.

Cu toate că-i mai puțin sensibil decît siliciul și aliajele intermetalice, germaniul e semiconductorul cel mai utilizat, pentru că tehnologia de obținere a lui e, relativ, simplă. Gata fabricată, plăcuța cu germaniu nu arată a fi o uzină care, hrănită cu lumină, dezvoltă o forță electromotrice. Dar ajunge să conectăm acest semiconductor într-un circuit și să-l luminăm pentru ca „mica centrală” să înceapă să furnizeze curent electric, comandînd, printr-un releu, funcționarea unor mecanisme industriale.

De curînd s-a stabilit că sensibilitatea acestor semiconductori crește dacă ei sînt depuși pe suporturi de sticlă, prin evaporare în vid. Pelicula de germaniu astfel obținută va folosi la dispozitive cu largă aplicație — în special în procesele de dirijare pe bandă a laminatelor incandescente sau a unor produse de serie.

În stadiul actual și în fotografia din stînga, la secția de semiconductori, procesul de obținere a straturilor subțiri de germaniu e în faza de punere la punct.

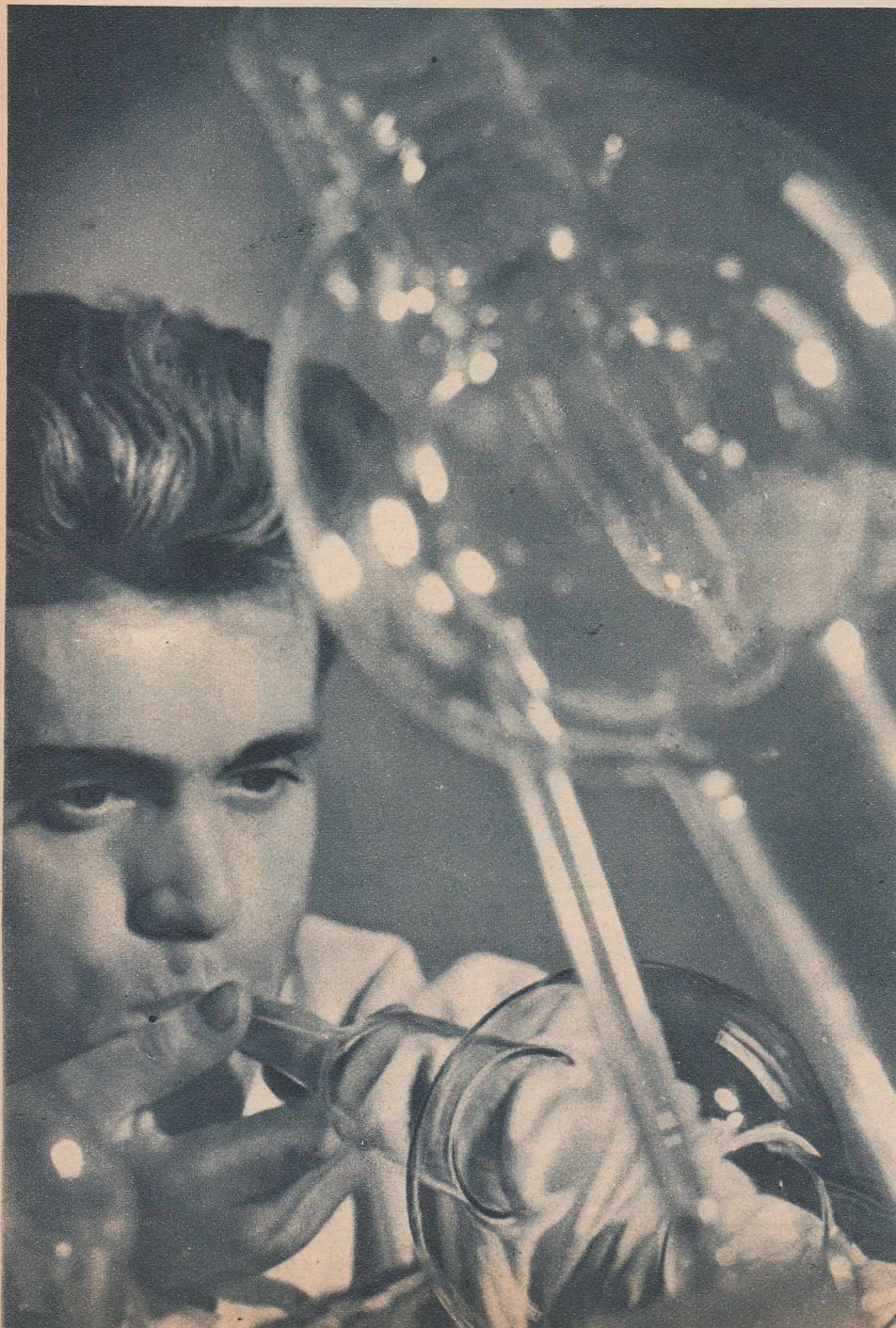

LA SECȚIA DE ELECTRICITATE avem de-a face cu descărcări în curent continuu și de înaltă frecvență și cu acțiunea reciprocă dintre undele electromagnetice și diferite substanțe ionizate sau nu.

Studiile — inițiate aici — s-au concretizat într-o serie de lucrări în acest domeniu care — în afară de stabilirea unor rezultate teoretice (explicarea structurii ionilor negativi) — au condus la concluzii importante asupra structurii ionosferei.

În fotografie apare un tub de descărcare ce, asemeni celei mai mari părți a aparatului și instalațiilor, e făcut cu mijloace proprii, chiar în secție sau în atelierul institutului. Cu ajutorul acestuia se studiază absorbția undelor electromagnetice de către gazul ionizat.

Calotele luminoase au fost lăsate „să se deplaseze” încet de-a lungul tubului, special pentru a fi pozate, în vreme ce se urmărește evoluția descărcării pentru a se putea începe determinările.

George CIUDAN

Într-o zi...

Într-o zi am să-ți prind umerii
în sărutul meu pătimaș.
Presimt: ziua aceasta e pe-aproape.
Îți voi mângâia părul
în care apune tinerețea
și voi apropia buzele mele
de degetele tale de iubită și soție,
luindu-mi rămas bun.
Iartă-mă, dar trebuie să plec.
Iartă-mă dar trebuie să ne despărțim.
La o parte cu tristețile!
Despărțirea nu e pentru totdeauna!

Da, într-o zi voi pleca departe, departe...
Am să strâng în brațele mele cerul și luna,
constelația cerească va fi la dispoziția mea.
Nu voi căuta nici corul îngerilor
și nici pe Dumnezeu — că prea e bătrîn;
eu lângă poezie și știință
de-a pururi rămîn.
După ce voi mângâia stelele
mă voi opri în stațiunea balneară
a lunii.
Pentru găzduire, te rog să nu fii geloasă,
îi voi săruta fruntea
și-i voi mulțumi din inimă.

Știu, nu ești obișnuită cu asemenea plecări.
dar eu sînt comunist
și vreau să pun degetele pe necunoaștere.
Mie mi-au pregătii acest drum
urmașii lui Lenin și-ai lui Maiakovski.

Da, în curînd voi fi oaspetele lunii.
Tu să mă aștepti visătoare
ca în anii primelor noastre iubiri.
Negreșit, la reîntoarcere,
am să-i cer lunii din pudra ei
de argint
ca s-o presar în plețele tale.
Și tu ai să fii mai tinără
și ai să dai calendarul la o parte
spunînd că epoca noastră comunistă
e fără bătrînețe și fără de moarte.

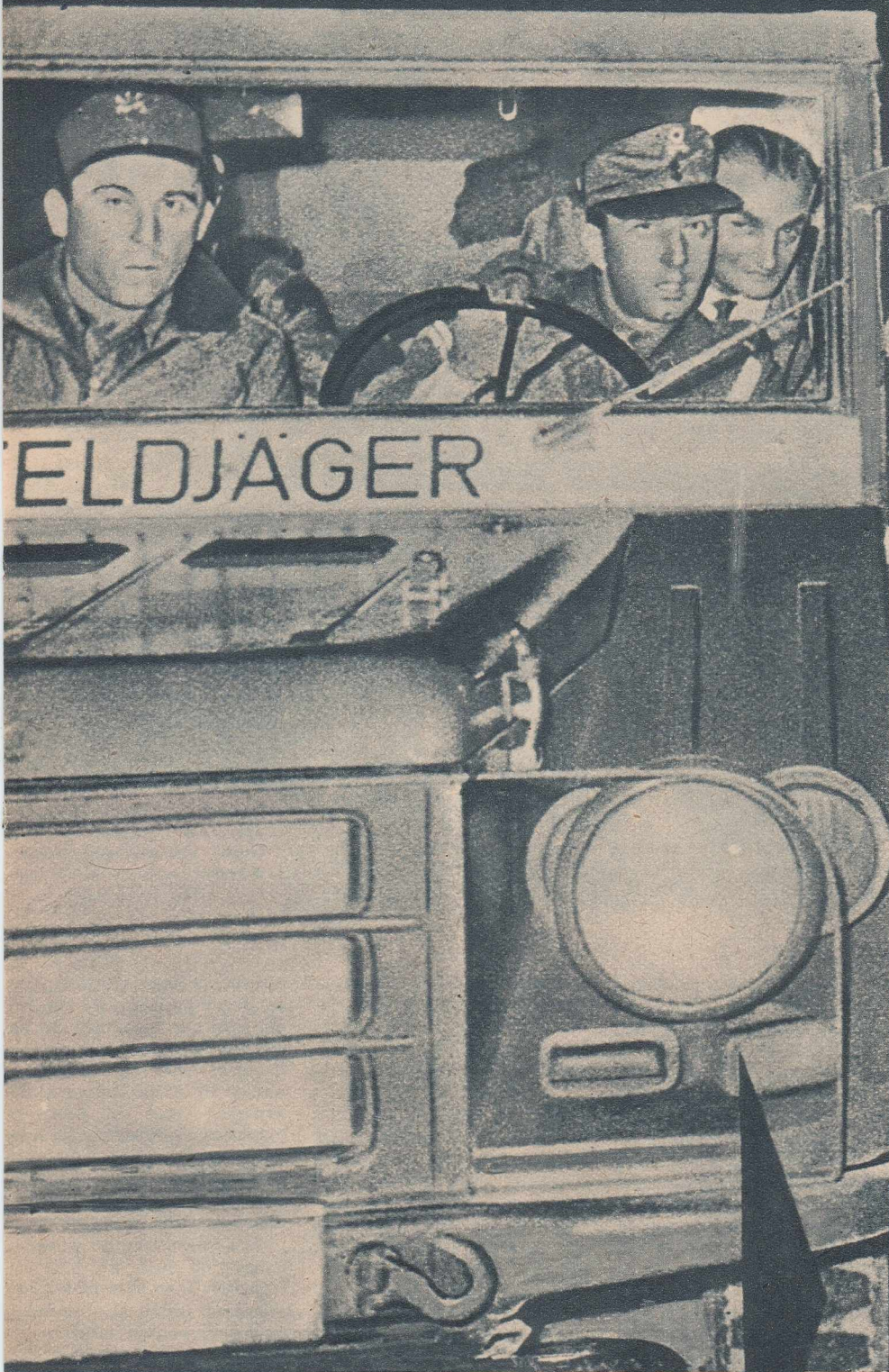

ÎN AFARĂ DE APARATURA DE MARE PRECIZIE EXISTENTĂ,

munca de cercetare necesită mereu noi dispozitive care se execută chiar de către tehnicienii institutului. Adeseori însă lucrul acestora e îngreunat de... modestia utilajului din ateliere și de micul număr de muncitori specialiști.

Dar în ciuda lipsurilor, dispozitivele și aparatele create aici dovedesc multă pricepere — atît prismele și lentilele șlefuite de opticianul Ion Georgescu, cît și delicatele vase Dewar, pompele de vid etc. datorate suflătorului în sticlă Ion Grecu, acela care, în imaginea alăturată, „scoate” o pilnie dintr-un tub — după ce a „suflat” o sferă sub ochii admirativi ai fotoreporterului.

Pe același drum: roțile camioanelor militare vest-germane calcă pe pământul Franței.

Achtung, Okkupanten!

de Sergiu FARCĂȘAN

Un om aduce în casa dv. o ladă de gunoi și răstoarnă murdăriile în mijlocul camerei; dar, înainte de a intra, își șterge politicos tălpile de preșul de la ușă.

Un tâlhar năvălește peste două doamne și, întinzând revolverul, le strigă:

— Săru'mîinile, vă rog din suflet să mă scuzați, dar profesiunea mă obligă să vă jefuiesc. Banii jos! — și vă rog, transmiteți soților dv. complimentele mele.

Un hingher dă buzna în curte, vă fură cîinele, dă cu satîrul în pisică, calcă florile, dar nu uită să vă salute plin de respect și să vă lase cartea de vizită.

În toate aceste împrejurări, politețea pare desigur ciudată, oarecum comică și foarte neverosimilă. Comicul devine cinism atunci cînd cel care v-a umplut casa de gunoi se laudă că și-a șters picioarele la intrare și cînd tîharul, cu un zîmbet care se vrea distins, transferînd un portofel din buzunarul dv. în al lui, vă explică binevoitor că nu dorește decît să vă ferească de alți hoți.

A patra invadare a Franței de către soldății imperialismului german a fost însoțită tocmai de acest umor greoi și stingaci al tîharului care își lasă șapca pe cuier și bate la ușă înainte de a scoate bita. Prin acest aspect de suprafață, neohitleristii și neocolaboraționiștii au încercat să abată atenția de la una din cele mai dureroase drame ale ultimilor ani, un eveniment care afectează adînc nu numai pe francezi, dar și pe toți cei ce iubesc Franța adevărată.

În noaptea de 26 spre 27 octombrie 1960, trupele vest-germane au intrat pe teritoriul francez. Guvernul generalului De Gaulle, care promisese să readucă Franței măreția, a semnat un acord prin care 35.000 de soldați vest-germani, care, chipurile, nu mai au loc de antrenament

pe cei 245.317 kilometri pătrați ai R.F. Germane, se amplasează anual la baze militare de pe pământul Franței. Dar unde sînt soldații francezi de pe aceste baze? O parte — trimisă să moară în Algeria; alta — trimisă în... R.F. Germană. Dușmanul de care vrea Bundeswehrul să ferească Franța este poporul francez însuși (prin articolul 4 al Pactului nord-atlantic trupele vest-germane pot fi folosite împotriva populației franceze „pentru menținerea ordinii”, în caz de „subversiune interioară”).

Astfel, în practică, Franța cunoaște pentru a patra oară ocupația aceleiași cizme prusace.

Sugestivă în cel mai înalt grad e istoria orașelului francez Mourmelon, care a fost prima țintă a noii invazii.

● În 1870 tîrgul e ocupat de militarii germani care, cîteva luni mai apoi, aveau să contribuie la sugrumarea Comunei din Paris, primul stat al oamenilor muncii. Jefuiesc alimente, furaje...

● În ianuarie 1917 Mourmelon, împreună cu orașelul vecin Suippes, cade victima unui atac laș cu gaze otrăvitoare. În două valuri a patruzeci de minute, cu ajutorul clor-cloropicrinei, militaristii germani lansează un atac care a cunoscut „cel mai mare succes” după Ypres, adică a otrăvit 2.062 persoane; erau în mare parte necombatanți, femei și copii, în casele cărora pătrunsese gazul.

● În 1940, cînd Franța subminată de trădătorii dinăuntru, de coloana a V-a, abia mai poate lupta, Mourmelon cade sub șenilele tancurilor lui Guderian, care se îndreaptă spre Paris.

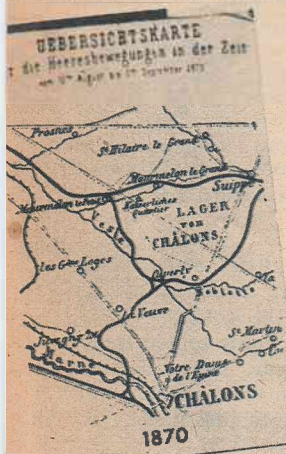
● În sfîrșit, în zilele noastre, în anul domnului 1960,

„Sst, înceti!” Dar nu există liniște destul de mare și întineric destul de adînc pentru a ascunde de poporul francez realitatea tristă a noii ocupații. ↓

Crucea de fier, tancuri... Nu, nu e vorba de o fotografie din trecutul război mondial, ci de a patra invadare a Franței.

1870

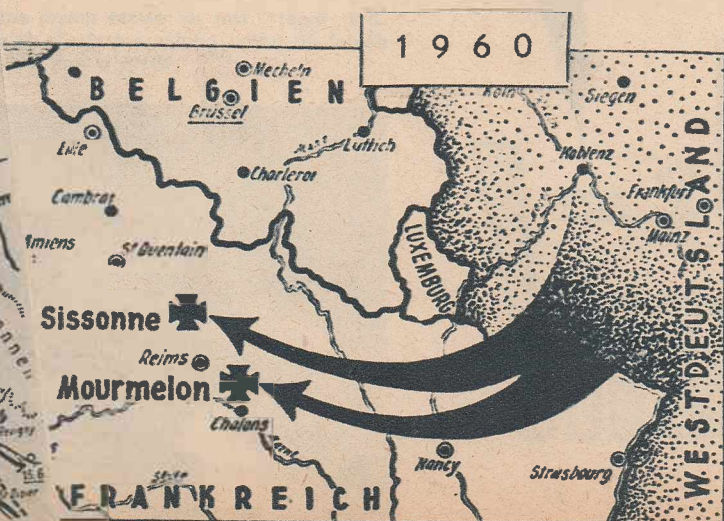
1917

armata vest-germană izbuteste să cucerească acest oraș fără să mai cheltuiască bani pe clor, fără să piardă vreun soldat sau glonț, printr-o simplă semnătură. Hitler însuși, de-ar fi știut că se poate și așa, ar fi mers și pe această cale; e drept însă că pe vremea lui nu se inventase N.A.T.O.

Îți dă de gândit și te intristează iuțea cu care s-a ajuns

Iată desfășurarea celor patru invazii, în 1870, 1917, 1940 și 1960.

la această soluție: aproape de mijlocul lui octombrie abia sosisse la Paris delegația vest-germană venită să semneze acordul; nici măcar n-a trecut luna și pe urmele celor cu stiloul au venit cei cu armamentul. Iar această victorie remarcabilă e obținută atunci când în privința dezarmării puterile occidentale prelungesc inutil, de ani și ani, dezbaterea, refuză să semneze măcar vreo bucatică de acord, dacă nu un acord în întregime, refuză să elibereze popoarele de sub apăsarea primejdiilor și cheltuielilor colosale pe care le implică înarmarea!

1960

Iată-i așadar pe neoocupanți pășind peste graniță. Nu le vine nici lor să creadă! Da, porțile care au stat închise în fața lor în bătălia de pe Somme, ușile care s-au trântit în spinarea lor când patrioții i-au izgonit din Parisul răsculat... — iată-le deschise acum de către inșeși autoritățile franceze, care îi salută cu o plecăciune și o șoptă: „Bine ați venit! Era și timpul...”

Nevenindu-le să-și creadă ochilor, panzeriștii și parașutiștii vest-germani pătrund în orașele franceze, la adăpostul nopții, pe furiș, și mai-mai că nu-și petrec bocancii pe după gît, să nu facă zgomot. Ei au urmat cursuri de „psihologie”, un fel de cod al manierelor elegante ale bunului ocupant: o creatură nazistă le-a explicat la cursuri că nu e bine să iasă pe stradă în uniformă și nici în grupuri care bat la ochi, că partidul comunist nu e interzis în Franța (deci să nu se grăbească a apăsa pe trăgaci, să nu-i supere pe francezi), că nu e bine să evoce „ultimul război, chiar numai cel împotriva Rusiei. Vorbiți de preferință despre pescuit sau filatelie”.

Mi-l închipui pe criminalul de război Gerhard Schirmer, cu pieptul plin de decorații căpătate în războiul

fascist; criminalul de război se șterge pe mâini de singele care nu s-a luat încă de pe ele și-l întreabă suav pe un francez: „Ce fel de rîmă puneți în vârful cîrligului de undiță?” Sau dă peste o orfană ai cărei părinți au fost executați în măceluri de felul aceluia de la Mont Valérien și o întreabă: „Duduiță, vă plac mărcile poștale?”

Li se pare că sînt generoși pentru că încă nu trag în francezi; li se pare că fac un adevărat cadou și sînt mari psihologi atunci cînd nu-și pun (încă) picioarele pe masă, ci se laudă că le țîn doar pe scaun și că uniformele lor nu mai sînt cenușii, ci kaki...

Dar iată că nu trec nici 24 de ore și lupul aruncă de pe el broboadele de bunicuță: Gerhard Schirmer, criminalul condamnat la 25 de ani muncă silnică și eliberat în 1955, împodobit cu decorațiile hitleriste, tipă la reporterii francezi, poruncindu-le să părăsească gara Sissonne, pe motiv că „începînd de la această dată, gara este un teren militar”; ziaristul Goudeau de la ziarul de dreapta „L'Aurore” (vezi fotografia) e arestat în propria sa țară de către soldații lui Adenauer.

În timp ce soldații Bundeswehru ocupă pămîntul Franței, generalul De Gaulle

„L'Ardèche martyre dit non au militarisme allemand!” — Ardèche-ul martir spune nu militarismului german! Sub această lozincă, iată-i adunați într-un mare amfiteatru pe participanții la una dintre zecile de întruniri de protest (dreapta jos). Într-adevăr, așa cum spune titlul din pagina reprodusă a lăturat din „Libération” „Franzezii n-au memoria chiar atât de scurtă!”

ține discursuri în care încearcă să demonstreze că nu există independență... în țările socialiste din răsăritul Europei. După cum se vede, generalul care a participat cândva la rezistența contra cotropitorilor germani găsește azi că lucrurile merg atât de bine în Franța, încât nu-i mai rămâne decât să se vire în treburile interne ale altor țări. În timp ce soldații Bundeswehrului trec în virful bocancilor peste graniță, populației franceze îi este interzis să sărbătorească ziua de 11 noiembrie, sărbătoare națională, data armistițiului impus Germaniei în primul război mondial; această sărbătorire n-a mai fost interzisă decât în vremea celei de-a treia ocupații... În schimb, acum, în timpul celei de-a patra ocupații, la 121 personalități artistice franceze de prim rang li se interzice să apară la televiziune, la radio, pe scenele de stat, pentru că au semnat un manifest care condamnă politica guvernului în Algeria.

Pe drept cuvânt unii fran-

„Ești arestat!” — strigă soldatul lui Adenauer către ziaristul francez.

Les Français n'ont pas la mémoire si courte!

Malgré les interdictions gouvernementales

Nombreuses manifestations à Paris et en province contre la présence des soldats allemands en France

On a manifesté à...
 1. A. FRANCE, 1000 personnes
 2. A. FRANCE, 1000 personnes
 3. A. FRANCE, 1000 personnes
 4. A. FRANCE, 1000 personnes
 5. A. FRANCE, 1000 personnes
 6. A. FRANCE, 1000 personnes
 7. A. FRANCE, 1000 personnes
 8. A. FRANCE, 1000 personnes
 9. A. FRANCE, 1000 personnes
 10. A. FRANCE, 1000 personnes

Année des cinémas
Louis 1

cezi se întreabă: „Față de cea de-a treia ocupație, afară de lagăre, ce ne mai lipsește? Război avem, pe ocupații străini îi avem, sărbătoarea națională din 11 noiembrie e interzisă, protestele sînt interzise; oare ce-ar mai putea face în plus autorii celei de-a patra ocupații?”

Cîndva, cineva a spus: „În decursul vieții unei generații, Franța a suportat trei invazii, iar fiecare dintre ele era mai groznică și mai distrugătoare decât cea precedentă și toate la un loc au fost opera aceluiași dușman”.

Persoana care a vorbit astfel cîndva se numește Charles de Gaulle.

Un om poate să mai uite, dar memoria popoarelor nu cunoaște uitarea.

Înaintarea neoinvadarilor în cîmpiile din Champagne, de atîtea ori stropite cu sînge, s-a lovit de o vie împotrivire. La Auboué, consiliul municipal a pus la intrarea în oraș un mare panou (confiscat apoi la ordinul prefectului): „Trecerea și staționarea trupelor germane sînt interzise pe acest teritoriu. Hotărîre municipală din 28 octombrie 1960”. La Riche-mont consiliul municipal a hotărît să arboreze doliu pe tot timpul noii ocupații. Și la Nouvion sur Meuse consiliul a interzis accesul trupelor germane; mecanicii de cale ferată din Alsacia și Lorena au hotărît să nu conducă trenurile cu trupe Bundeswehriste; 60 de primari au protestat, în departamentul Vaucluse, contra neocupației; s-au dezlănțuit proteste și mitinguri cuprinzînd zeci și zeci de mii de persoane, iar în unele orașe francezii înmărmuriți au putut să-i vadă pe foștii deținuți politici antifasciști, în costume de ocazi, defilînd pe stradă, în timp ce din direcția opusă apăreau soldații vest-germani, conduși de vreunul din foștii ocupații hitleriști.

Dacă, prin extraordinar, absorbit de războiul din Algeria sau de cine știe ce alt aspect, francezul de rînd ar fi uitat vreodată de N. A. T. O., de legăturile ce-l tirăsc contra voinței sale la remorca politicii imperialiștilor, apoi acum, avînd în propria-i casă pe ocupant — acum francezul de rînd nu mai scapă o clipă din vedere problema N. A. T. O., necesitatea de a se elibera din strînsoarea „prietenilor”, a acordurilor înrobitoare, a înarmărilor și de a redeveni stăpîn în casa lui.

De trei ori i-a gonit Mariana pe ocupații de pe pămîntul ei. Fără îndoială că — poporul german împotrivindu-se războiului și existînd pe lume și o republică democratică a muncitorilor și țărănilor germani — francezii nu vor avea astîmpăr și nu vor cunoaște răgaz pînă ce nu vor goni lacustele celei de-a patra invazii, ridicolii și primejdioșii „jandarmi manierați” ai neohitlerismului.

Roza vinturilor

Cunoscutul actor sovietic de film Aleksandr Borisov, interpret al rolurilor academicianului Pavlov și compozitorului Musorgski, și-a făcut debutul ca regizor cinematografic. El a terminat recent filmul „Blajina”, realizat după o nuzelă de F. M. Dostoievski. În rolurile principale, la Savvina (cunoscută din filmul „Doamna cu cățelul”) și Andrei Popov.

La sfîrșitul acestui an va fi terminat în R. P. Bulgaria, în regia lui Iordan Velickov, un mare film documentar închinat vieții și luptei eminentului revoluționar și conducător al poporului bulgar Gheorghî Dimitrov. Cei 1.500 de metri de peliculă vor fi realizați pe bază de documente originale din timpul procesului de la Leipzig

din 1933, de la congresele Internaționalei Comuniste și din arhiva personală a lui Gheorghî Dimitrov. Fotografia înfățișează chipul marelui tribun revoluționar în anii tinereții.

Lupta poporului japonez pentru alungarea ocupanților americani din insula Okinawa este tema unei noi lucrări a dramaturgului japonez Utimira. Piesa, intitulată „Okinawa”, se joacă pe scena Teatrului Tineretului din Tokio și se bucură de un succes deosebit.

Balerina engleză Nadia Nerina, de la „Royal Ballet” din Londra, a făcut recent un turneu la Moscova, unde a interpretat pe scena „Bolșoi Teatr”-ului rolurile principale din „Giselle” și „Lacul lebedelor”. Iată-o pe Nadia Nerina (stînga) stînd de vorbă, în timpul unei repetiții, cu remarcabila balerină sovietică Maia Pliseșkaia.

Ecranizarea romanului „Fii bun pînă la moarte” de Möriz Zsigmond a fost incredințată regizorului László Ranódy. Rolurile principale sînt interpretate de o echipă de actori în frunte cu Mari Törbcsik și István Holl. În film, care a fost turnat la Debrecen, debutează cu mult succes László Toth, în vîrstă de 12 ani. Cliseul nostru reprezintă o scenă din film.

Din literatura originală recent apărută în R. S. Cehoslovacă spicuiem: „Creierul lui Einstein” — un volum de povestiri fantastice de Z. Nesvadba; culegera de nuvele „Ziua excepțională” de Jan Klíma; „Pe urmele comorii” de Frantisek Flos — volum descriind aventurile unui copil ceh în Madagascar.

... **S**i parcă fișnită de undeva, apare! lat-o: acum se firăște ca o șopîrlă, acum ia distanță de pămînt și plutește nefiresc, desenînd aerian cu brațele, cu gîtul, cu picioarele, linii triumfale, acum se prăbușește dramatic într-un hohot de plîns. E lebădă; închizi ochii pentru o clipă și-i drac, apoi păstor, apoi pasăre sau fulger! Cine-i ea? E balerina! Dar cine-i balerina? Nu-i oare omul care vorbește fără cuvinte? Care cîntă fără sunete? Iar baletul ce e? Nu cumva o piesă de teatru în care replicile-s mute? Sau poate un act de complicitate între muzică, artă plastică și mișcare?

Da, baletul e, într-adevăr, toate acestea. Dar mai presus de toate e muncă, o muncă stăruitoare, migăloasă, pasionată, o muncă ce solicită dăruire totală.

E ceea ce ne-am străduit să dovedim prin acest interviu — mai mult fotografic — cu o balerină.

Dar mai întii să vă prezentăm balerina. Nu ne-am adresat mult cunoscutelor prim-balerine ale primei scene lirice a țării, deoarece arta lor vă e de mult demonstrată. Am stat astăzi de vorbă cu o balerină mai tină, de un talent promițător: e vorba de Alexa Dumitrache, solistă a teatrului. Fotografia aceasta e „de pe vremuri”, cînd repeta rolul Julietei. „Pe vremuri”, în zilele noastre!... Da, pentru că, în ciuda celor 24 de ani de viață, Alexa are un „trecut” artistic: 6 ani de balet în teatru, un an de specializare la Leningrad și peste zece roluri principale interpretate.

Ascensiunea unei balerine are, ca orice ascensiune, punctele ei de reper. „Romeo și Julieta” de Prokofiev e un reper plasat la altitudinea baletului contemporan. Înfruntînd cu o cutezanță tinerească greutățile redării zburcîmului Julietei, Alexa Dumitrache a atins acest reper... Cum a lucrat tinăra balerină rolul Julietei? În primul rînd, ajutată de... talent. În al doilea, ajutîndu-și ea talentul, îngrijindu-l. Balerina a văzut toate spectacolele shakespeariene din București, a studiat toate „antecedentele” din creația marilor artiști care au întruchipat — nu numai în dans — povestea îndrăgostiților din Verona și a muncit „cu mintea” luni de zile. Priviți fotografia: o „săritură”, nu? Dar cît de mult a trebuit gîndită această săritură care, în „context”, redă o anume stare sufletească!

Ce înseamnă a fi

A fi balerină înseamnă nu numai să dansezi. Înseamnă și să citești mult, și să frecven-tezi cu regularitate concertele, teatrele, muzeele. E ceea ce face, cu multă pasiune, și Alexa Dumitrache. Vizitînd expoziția pictorului sovietic P.P. Sokolov Skalea, balerina noastră, împreună cu câțiva colegi, s-a oprit în fața portretului unei... balerine! De față fiind și artistul sovietic, discuția a fost cît se poate de animată.

BALEERIN...

Fotoreportaj de
Bazil DUNĂREANU
(text)
și S. STEINER
(fotografii)

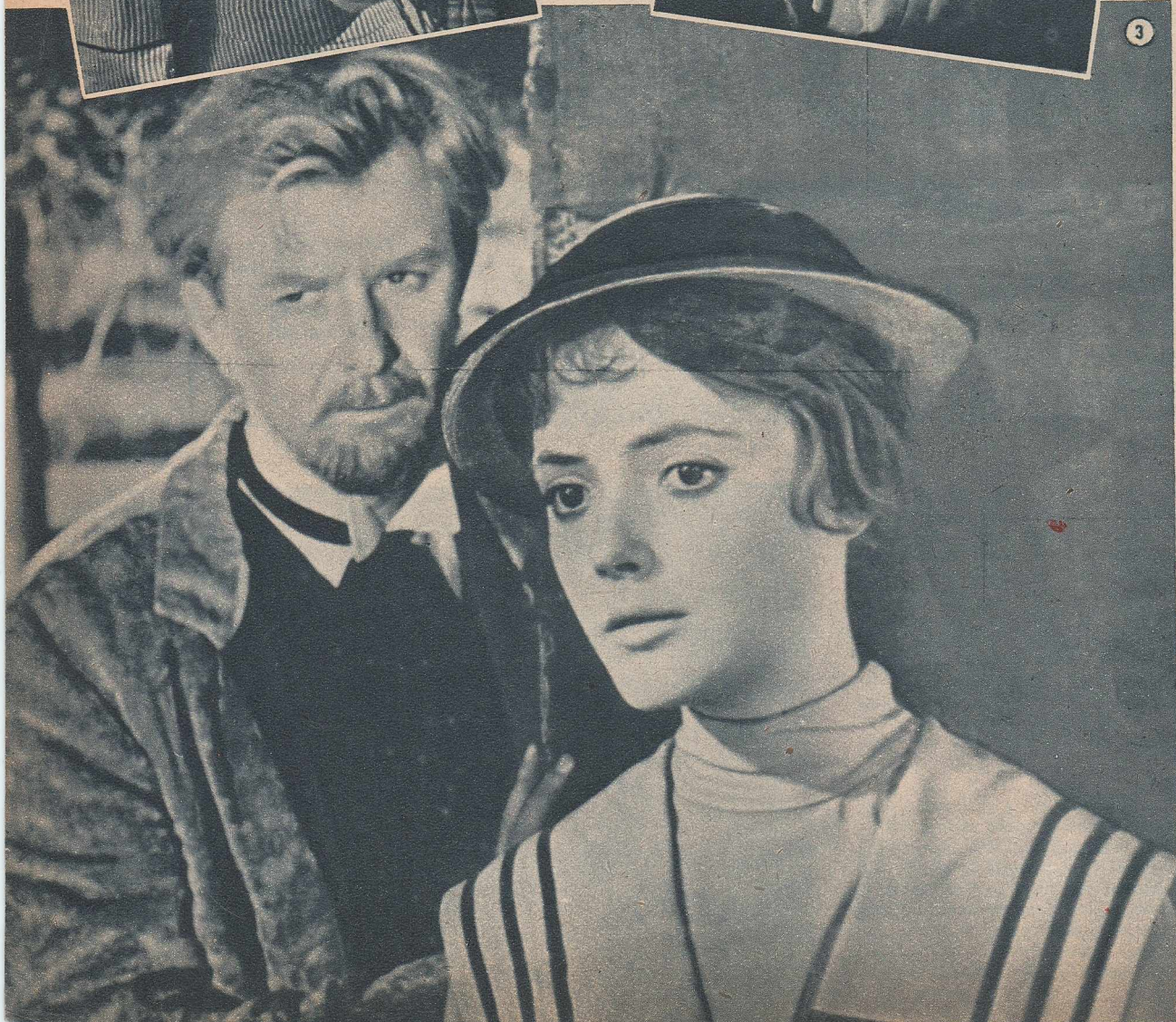
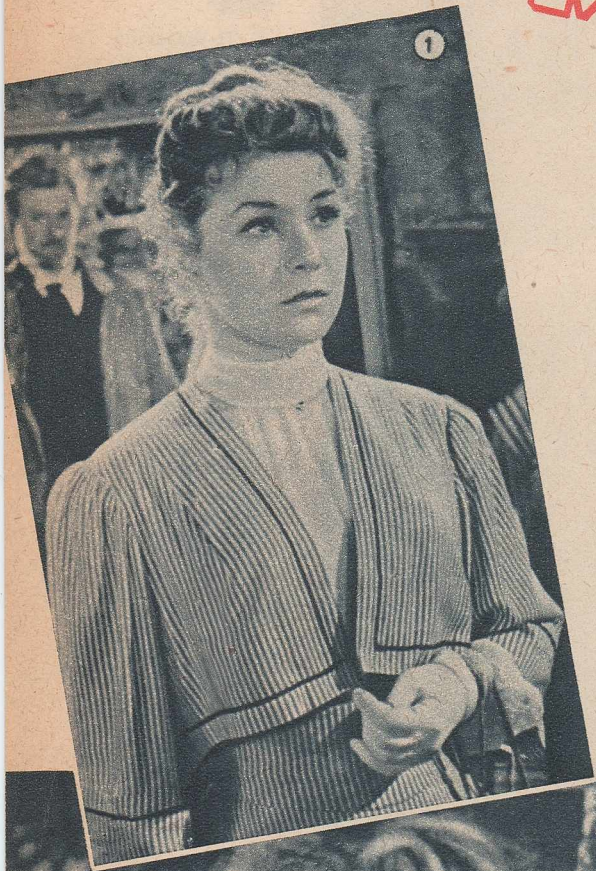
↳ Ați văzut baletele „Romeo și Julieta”, „Fîntîna din Baccisarai” sau poate „Haiducii”? Au fost cîteva ore de adevărată destindere și satisfacție artistică, nu-i așa? Dar pentru balerini spectacolul înseamnă un exercițiu de zi cu zi (dimineața și după-amiaza), care durează o viață întreagă! El se numește — în prima lui fază — antrenament, se face „la bară” sau „în mijloc” (fără bară), așa cum se vede și în fotografia de față.

Alexa Dumitrache e solistă. Iar părțile solistice se repetă și separat de corpul de ansamblu. Iată-o, împreună cu balerina Gh. Cotovelea, pregătind „Spărgătorul de nuci”. Altă muncă, alt exercițiu — fizic și intelectual. De data aceasta, sub privirea atentă și îndrumarea permanentă a maestrului de balet (Tilde Urseanu).

Cehov din nou pe ecran

"CASA cu MEZIANIN"

Printre interesantele ecranizări după capodoperele literaturii clasice ruse turnate în studiourile sovietice, nu din întâmplare lucrările lui Cehov dețin un loc de frunte. Adânci, emoționante, bogate în idei, nuvelele și schițele lui Cehov au inspirat și vor mai inspira încă mulți cinești. Iată că după apreciatele pelicule „Ordinul Anna“, „Chibritul suedez“, „Zvăpăiața“ și „Doamna cu cățelul“, apare noul film „Casa cu mezanin“ realizat de regizorul I. Bazilianț în studiourile din Iața, localitate în care marele Anton Pavlovici a trăit și a muncit ani mulți.

Un tânăr pictor, care trăiește la țară, la conacul prietenului său Belokurov, îndeletnicindu-se cu fixarea pe pînză a minunatelor peisaje ale naturii ruse, se îndrăgostește de tînăra Misius, dintr-o familie de moșieri din vecinătate. Dragostea lor pură și gingașă înflorește doar atita timp cît nu-i mărturisită. Contradicțiile și vicisitudinile „veacului crîncen“, care înăbușă orice urmă de frumos și poezie, zădărnicesc împlinirea acestei duioase iubiri romantice: familia fetei se opune „mezalianței“ și pictorul n-o va mai vedea niciodată.

Lida, sora mai mare a eroinei, este o militantă înflăcărată împotriva întunericii, a analfabetismului, a bolilor și mizeriei în care se zbătea sărăcimea satelor. Confruntările dintre concepția de viață a Lidei și cea a pictorului, pline de miez și semnificație filozofică, pun în evidență idealurile generoase ale autorului, iluminate de dragostea sa sinceră față de popor.

În interesantul și complexul rol al pictorului — un om pasionat dar în același timp sceptic, înflăcărat și timid, îndrăgostit și nefericit — apare actorul Serghei Iakovlev, de la Teatrul de Dramă din Moscova. Partenera sa, tînăra Misius, este interpretată de o debutantă, studenta de conservator Larisa Gordeicik. Sora ei, Lida, e întruchipată de frumoasa actriță Nelli Mișkova, cunoscută spectatorilor noștri din filmul „Casa în care locuiesc“.

①

Actrița Nelli Mișkova în rolul Lidei.

②

Serghei Iakovlev, în rolul pictorului.

③

O imagine a duioasei și nefericitei povești de dragoste: pictorul (S. Iakovlev) și Misius (L. Gordeicik).

Printre fruntașii atelierului de sudate se numără și tînăra Angela Gîdiuță. Iată-o prezentînd cîteva din produsele fabricii.

Fotografie de Elena GHERA

DE UZ UNIVERSAL

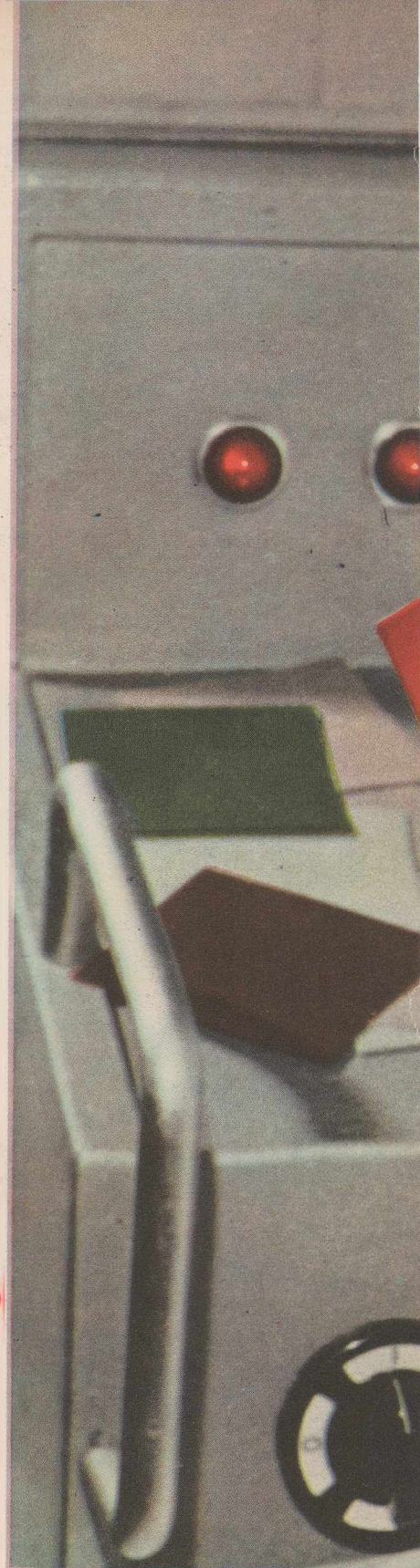
În 1961 se vor fabrica mii de kilometri de tuburi bergman și panzer, țevi de instalații, aproximativ 200 tipuri de fittinguri de toate dimensiunile, piese pentru televizoare și pentru noi aparate de radio, piese pentru semănători, reperi pentru autocamionul „Steagul Roșu”, ambalaje diverse etc.

Mingi frumoase pentru copii (pentru cei cuminiți).

În laboratorul tehnologic, paralel cu urmărirea producției, se experimentează prelucrarea de materiale plastice noi cu metode avansate de producție, pentru a se obține produse superioare calitativ și la un preț de cost din ce în ce mai scăzut.

O ușoară apăsare și mașina sudează materialul. Astfel se obțin obiecte din cele mai diferite.

COPERTA NOASTRĂ

Utemista Cecilia Ioan, fruntașă în producție, ne arată o parte din culorile obiectelor care se produc în fabrică

„Noile devin din tehnic și economiei

netice realizate de chimia modernă
mai mult elementele progresului
c cu rapiditate în toate ramurile
a de fiecare zi".

ortul C.C. al P.M.R. prezentat de tovarășul
Gheorghiu-Dej la Congresul al III-lea

Aproape zilnic, ziarele vorbesc despre aceste materiale năzdrăvane, semnalându-le prezența ba pe șantierele de locuințe, unde ajută arhitecților să construiască mai frumos și mai ieftin, ba în marile uzine, unde se lasă folosite în fel și chip, luându-se la întrecere cu materiale care păreau de neînlocuit. Le poți găsi deopotrivă în cele mai mari magazine din orașe, ca și în cea mai îndepărtată coope-

rativă sătească, sub cele mai diferite forme, de la țesăturile foarte fine, pînă la robinetul de apă, de la ambalajul de medicamente, pînă la ușa frigiderului. Dacă ai vrea să alcătuești o listă cu întrebuințările acestor materiale — ați ghicit, desigur, că este vorba de masele plastice — și-ar trebui o carte întreagă, care, bineînțeles, ar fi legată în scoarțe... tot din material plastic!

Năzdrăvane materiale!

Tari ca fierul, elastice ca cel mai fin cauciuc și, cromatic, tot atît de bogate în nuanțe cît e și curcubeul.

Marea dezvoltare pe care o va lua întrebuințarea maseilor plastice și a rășinilor sintetice ca înlocuitoare ale metalelor feroase și neferoase va fi însă în industrie. Tinăra noastră industrie de mase plastice are mari perspective de dezvoltare. Ea se bazează pe materii prime ce se obțin prin valorifi-

În pas cu tehnica cea mai înaintată, se folosesc cele mai moderne utilaje. În fotografie, mașina de metalizat suprafața materialelor plastice.

care superioară a produselor petrolifere și a gazului metan, în care țara noastră este foarte bogată.

Cuvinte curioase, ca poliorură sau poliacetat de vinil, polistiren, metacrilat de metil, relon, duran, rolan etc., trec cu repeziune în vocabularul de fiecare zi. Viitorul se oglindește în cifre exacte: pentru industriile constructoare de mașini, industria lemnului, în construcții, la ambalarea pro-

duselor și la fabricarea bunurilor de consum, producția acestor materiale va ajunge în anul 1965 la peste 95.000 tone. Aceasta echivalează cu o producție de jumătate de milion de tone de metale neferoase!

Bune prietene și tovarășe de drum pe calea progresului cu tehnica înaintată, ieftine, practice și ușor de prelucrat, materialele noastre năzdrăvane se vor încadra din ce în ce mai mult în viața mo-

dernă, civilizată și confortabilă. Dacă ar fi să vorbesc de ele ca despre niște oameni, aș spune: sînt foarte pricepuți, utili, tare simpatici și răspîdesc în jurul lor o atmosferă veselă, de optimism.

Fotografiile prezente au fost făcute la fabrica de mase plastice „București“, unde se pregătesc noi surprize pentru anul care vine.

Eugen IAROVICI
Fotografiile autorului

Inimă de șah

de Lascăr SEBASTIAN

„Ce murdară este inima care nu știe să iubească, inima care nu-i în stare să se-mbete de dragoste...”

Așa scria, acum vreo mie de ani, într-una din celebrele sale *Rubaiyat*, nepieritorul poet persan Omar Khayyam.

Ca să nu se creadă cumva că are o inimă murdară, majestatea sa șahul Iranului s-a pus pe iubit. Numai neveste a avut două. Acum se află la a treia. Despre alte legături suplimentare istoria, discretă, nu pomenește. Dar despre cele trei consoarte regale se poate vorbi. Și se vorbește. Adică nu „se” vorbește chiar suveranul în persoană. Căci, iată, majestatea sa a purces la a-și scrie augustele memorii pe care le-a intitulat: „*Eu și trei regine*”. Titlul e grozav... De aceea

s-a și grăbit un ziar parizian să câștige în exclusivitate dreptul de publicare a memoriilor.

Mărturisim cu umilință că n-am citit, în afară de titlu, nimic din aceste memorii. Și nici n-avem de gând să citim. Nu de alta, dar povestea a ceea ce s-a întâmplat amănunțit între un șah și trei regine trebuie să fie mult prea zguduitoare pentru biata noastră inimă. E drept că unii au avut a face cu șapte neveste — de pildă Barbă-Albastră — dar acela a putut să le sfirtece una câte una. Asta a fost însă demult de tot...

Firește, titlul memoriilor nu ne făgăduiește nimic în ce privește starea economică, politică, militară a țării peste care șahul e șah. Sînt niște pure memorii de amor. Noi înțelegem asta. Căci opera, capodopera regală, ar deveni și mai insuportabilă dacă, în afară de

întreita zguduitoare aventură amoroasă încoronată, ne-ar mai spune ceva și despre dragostea șahului pentru întregul său popor, poporul iranian. Ceea ce i-au dat de furcă cele trei regine s-ar putea numi o bagatelă, un moft, față de necazurile pe care i le pricinuieste poporul. De altfel, se știe că de la o vreme încoace popoarele cam zgîndără liniștea regiilor, care nu mai stau atît de bine înfipti în tronurile lor, pre cît se așezau pe timpul unui Ludovic al XIV-lea, de pildă.

Prin grația lui Dumnezeu și voiața șahului, Iranul a devenit părtaș la alianța agresivă C.E.N.T.O. Totodată a semnat și un tratat militar bilateral cu S.U.A. Iranienii, cum e și logic într-o monarhie care n-are de dat nimănui vreo socoteală, n-au fost întrebați nimic. Cînd poporul nu e întrebat în asemenea împrejurări, vine vremea ca poporul să întrebe. Și iată că iranienii de rînd au și început să-și ia la întrebări conducătorii nealeși. Vă închipuiți acum ce e pe capul bietului suveran și în scîrbita sa inimă prea-augustă.

Mai întîi și-ntîi, cetățenii refuză să plătească impozitele; apoi, au început să iasă în stradă ca să manifesteze împotriva tocmai a înțelegerii militare cu S.U.A., a sporirii cheltuielilor militare, a construirii unor șosele strategice etc. Și — culmea! — tineretul nu mai răspunde la chemarea recrutării în armata majestații sale.

Într-o conferință de presă, colonelul Vida, șeful Direcției recrutărilor, a declarat ziaristilor cu nespuse mîhnire: „Numai la Teheran 25.000 de tineri au refuzat să satisfacă serviciul militar; autoritățile militare n-au izbutit să-i găsească”. Și în timp ce recruții nu se prezintă la încorporare, cei mai în vîrstă cu un leat-doi, care au apucat să fie înrolați, dezertează

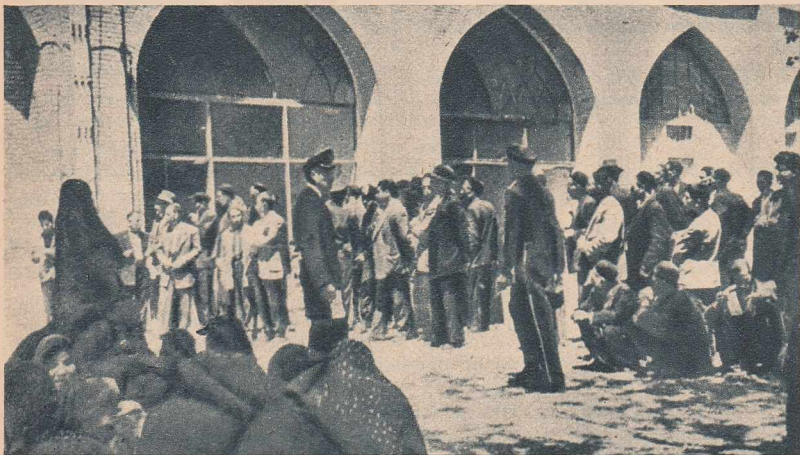
pe capete. De ce? Pare-se că nu le vine la socoteală că țara lor a devenit o vastă bază militară americană.

Ce-or fi avînd acești năstrușnici iranieni împotriva bieților americani? Se pare că americanii, care ajută Iranul, îl cam jefuiesc. Asta ne-o spune chiar un deputat al Medjilisului, reprezentînd cercurile de afaceri iraniene! Domnul deputat Halatbari s-a văzut silit să izbucnească într-o ședință a Medjilisului din primăvara acestui an și, adresîndu-se americanilor, să le strige: „Domnilor! *Dv. jefuiți petrolul nostru... Ceea ce încasăm sub formă de venituri se întoarce pînă la urmă în buzunarele dv. Ce reprezentă ajutorul pe care ni-l acordați? Dacă vorbim de ajutorul militar, trebuie să spunem că dv. personal*

Pentru a scăpa de „o gură” în plus, mamele iraniene își mărită — mai bine zis își vînd — fetele, cînd acestea abia au împlinit 11 ani... Iar șahul, în „memoriile” sale, se plînge că fetele iraniene se mărită prea tîrziu..

În fața uneia din nenumăratele închisori, șiruri de oameni așteaptă să-și vadă — la vorbitor — rudele. În Iran există 12.000 deținuți politici; despre mulți dintre ei nu se mai știe nimic — scrie „Stern”. În acest timp, șahul se laudă că „Persia e o țară liberă”...

Această imagine — ca și celelalte din aceste pagini — este reproducă din revista vest-germană „Stern”, care a publicat o serie de reportaje din Iran. „Un sat (în Iran, n.n.) — se scrie în explicația dată de „Stern” acestei fotografii — nu este o comunitate de țărani liberi. Este un lagăr de muncă ce aparține unei singure persoane. Alcîi întrebî în zadar de Soraya sau de Farah Diba... Există o singură frămîntare: mîncarea; o singură dorință: libertatea”.

Cele trei subiecte ale memoriilor șahului: prințesa egipteană Fawzia, prințesa Soraya și ultima sa soție — Farah Diba.

sînteleți interesați în acest ajutor... Spuneți ce ajutor ați acordat industriei și agriculturii noastre?... Iar acum, să vedem ce ajutor vă acordăm noi... V-am dat 40% din veniturile obținute de pe urma petrolului nostru din sud, cu toate că, atunci cînd luptam împotriva englezilor, dv. ați devenit partenerii lor și ați împărțit între dv. veniturile provenite din petrolul nostru... Se spune că ne acordăți împrumuturi. Împrumuturile dv. sînt însă îngrădite de sute de condiții. Ne împuneți consilieri americani, la dispoziția cărora noi trebuie să punem automobile luxoase, case și mijloace pentru o viață de lux, și prin aceasta să ridicăm prețurile, să înrăutățim viața poporului în propria noastră țară”.

Deputatul Halatbari, care a rostit asemenea cuvinte, nu numai că n-a dezertat din armată, dar nici măcar nu este împotriva regimului majestății sale. Tot așa, domnul Alian, liderul partidului „Mardom”, care — după cum se exprimă un ziar — „este făcut din același aluat ca și Egbal (primul ministru iranian — n.r.) și aparține ca și el aceleiași clase guvernante vicioase”, a fost nevoit să facă următoarea gingașă mărturisire: „Șeful guvernului nu și-a îndeplinit promisiunea de a stăvili creșterea prețurilor. De la venirea acestui cabinet la putere, prețurile la benzină și la petrol, taxele de transport, prețurile la pîine și carne și alte articole de primă necesitate au fost urcate de cîteva ori... Creșterea costului vieții este de neînchipuit...”

Așadar, pe de o parte, scumpete nemaipomenită, pe de alta, luxul „consilierilor” americani; pe de o parte, mizerie crîncenă, pe de alta, jefuirea bogățiilor țării de către imperialiști.

Nu mai ai de ce să te miri cînd unii dezertează, alții nu se prezintă la recrutare, mulți nu plătesc impozitele și sînt tot mai mulți cei ce se încumetă să protesteze fațăș împotriva actualei stări de lucruri din țară.

Să ne închipuim acum ce ar fi însemnat ca memoriile șahului să cuprindă și asemenea bătăi de cap ale suveranului. Plin de tact și măsură, respingînd încărcarea materialului literar și artistic, șahul face bine că nu se ocupă decît de el însuși și numai de cele trei regine, dintre care ultima încă în exercițiul funcțiunii. Firește, suveranul s-ar putea să nu cunoască vechea vorbă romînească: „Țara arde și baba se piaptănă”. Dar, presupunînd că ar cunoaște-o, majestatea sa ar putea ușor să răspundă, nu că țara nu arde, fiindcă țara arde, dar că el nu e babă. Și apoi că n-a ținut de loc să dea o lucrare încercată...

Drumul meu

Schiță de Gheorghe ȘTEFAN

Cînd Trei-Doi îi dădu țigara aprinsă, Dionisie Vișan observă că ajutorul său nu mai purta inelul de argint cu piatră roșie. Zîmbi, dar nu spuse nimic. Trei-Doi fuma și el. Nu era prea bine dispus sau poate că-și luase aerul acesta grav ca să pară mai bărbat, șofer încercat, nu un țîngău care nu-și mai găsește astîmpăr. Cine știe! „Trei-Doi e complicat ca o mașină complicată, sînt de acord. Dar ce poate fi mai simplu decît cea mai complicată mașină, atunci cînd o cunoști?” Spunînd, cam cu o lună în urmă, vorbele acestea, Dionisie Vișan fusese încredințat că se va descurca ușor în piesele ascunse sub fruntea lui Trei-Doi. Acum își zicea că se cam pripise. Cînd, hotărînd plecarea, i-a cerut părerea, băiatul ridicase pur și simplu din umeri; or el, Vișan, se aștepta să audă sau un disprețuitor „ordinul nu se discută”, sau un prea entuziast „e în regulă, șefule!” Ce voise să spună cu ridicarea aceea din umeri? Că nu-l privește?

— Afurisită treabă! — făcu Trei-Doi pe neașteptate, ghemuindu-se și mai mult în colțul său din cabina camionului.

— Ai zis ceva?

— Cu Lina asta... Nu știu cine naiba m-a pus...

— Adică?

— I-am dat inelul pe care ți l-am arătat. Așa... tam-nisam.

„Aha! De asta-ți arde ție, pușorule!” — ar fi vrut să-l repeadă Vișan, dar se stăpîni.

— Pe a mea, după cum știi, o cheamă Niculina. Inelul era pentru ea. Eu tot Lina îi spun. Și aseară...

— Le-ai încurcat.

— Nu le-am încurcat, da' uite... nu știu ce mi-a venit. Și ea, ce crezi? I l-a arătat lui Dincu. Omul o să-și închipuie...

— Că vrei să-i fii ginere — îl întrerupse Vișan, rîzînd.

Trei-Doi nu răspunse.

Dionisie Vișan strînse volanul cu mai multă putere. Începea drumul prin vad, „Autostrada dracului”, cum îi spuneau șoferii. Cincizeci de kilometri, cît era de la parchetul unde se încărcău buștenii pînă la bariera orașului, unde se afla autobaza, camioanele mergeau prin vadul rîului. Șosea nu exista. Nu existase niciodată. Abia de curînd începuseră topografiile să facă tot felul de măsurători. Urmele camioanelor s-au suprapus peste urmele căruțelor. A fost unul din primele semne ale civilizației care, în huruit de motoare și mirosînd a benzină, pătrundea în aceste infundături de la poalele Vrancei.

Vadul era larg. Îl croiseră revărsările, dar nu-l netezeise nimeni. Bolovanii prîntre care se strecura rîul, cînd respirîndu-se în zeci de pîrîiașe, cînd adunîndu-se, îl umpleau de la o margine la alta. Pe alocuri apa trecea peste bolovani. Pe „Autostrada dracului” șoferii își blestemau uneori meseria, dar în ruptul capului n-ar fi schimbat-o cu alta...

Patru camioane făceau una sau două curse pe zi, după starea timpului: bază-parchet; parchet-bază...

— Va să zică, naveta ta e Niculina-Lina; Lina-Niculina... Halal șofer!

Trei-Doi continua să tacă. Șefului îi arde de glume, pe cînd el... Niculina era „fata lui”. Erau ca și logodiți. Telefonistă. Blondă. Cîrnă. Cu Lina, fata pădurarului Dincu, n-a avut și n-are nimic. Și, hodoronc-tronc, i-a dat inelul! Grozav om Vișan asta, dar uite că acum, la o chestie ca asta, îl ia peste picior...

— Na, că iar plouă!

— Ai văzut? — spuse Trei-Doi cu o nuanță de reproș.

— Ce să văd?! — pînă la urmă tot se răsti Dionisie Vișan.

Dar îi păru rău îndată. Sesizase reproșul, știa la ce s-a gîndit Trei-Doi.

Plecaseră din oraș de două zile. Șeful garajului, convins de cîteva șoferi, anunțase că transportul se întrerupe din cauza timpului nefavorabil; totuși Vișan ținuse să plece. Insistase, așa cum știa el să insiste, folosind toate argumentele: rămăseseră în urmă cu planul, camionul era verificat piesă cu piesă, iar vremea trebuia să se îndrepte... Cu camionul gol, pînă la parchet avuseseră două pene. Drumul durase toată ziua. Sus, în pădure, au alunecat într-o groapă din care n-au încercat să iasă decît a doua zi, pe lumină. Patru boi s-au opintit să tragă camionul. Vremea se înrăutățea. Încărcarea se făcu pe lapoviță și vînt. Dincu îi vesti că rîul se umflă: „Așa cum îi el, puțintel de nici nu-l iei în seamă, cînd se umflă e aprig rău, îți răstoarnă și căruța...” „Camionul nu-i căruța” — replică în gînd Vișan, hotărînd plecarea pentru a doua zi în zori. S-au odihnit la Dincu. Omul a scos țuică tare și s-a așezat la sfat cu Vișan, în timp ce, în cealaltă odaie, Trei-Doi îi povestea Linei despre ce văzuse el cînd a fost la București. Vișan nu știa că și Lina pusese pe masă o sticlă de țuică, iar Trei-Doi nu putea să spună unei fete că nu bea...

„Poate era mai bine să rămînem la parchet!... Sau să nu fi plecat în cursă... Ei, asta-i! Doar nu ne plimbăm! Și Trei-Doi! Lina-Niculina...” Continuă tare: „Măi, ție, dacă nu te-ai rade, ți-ar crește barbă albastră...” Și iară în gînd: „Cine ar fi crezut acum cîteva săptămîni că Trei-Doi ar putea să-și facă atîtea probleme fiindcă i-a dat unei alte fete inelul cumpărat pentru logodnica sa!” Șoferul răsucea mult volanul, cînd într-o parte, cînd în alta, iar gîndurile, parcă imitînd mișcarea mîinilor, se desfășurau în zigzag.

— Ascultă, Trei-Doi... Mi se pare că n-ai prea avut chef să pleci în cursa asta... Cînd te-am întrebat, ai ridicat din umeri...

— Ce era să spun? Și eu, dacă eram șofer...

— Zi-i, zi-i... Ce-ai fi făcut dacă erai șofer?

— Ceream să plec. Șoferului... îi stă bine cu drumul.

Răspunsul îi plăcu lui Vișan. Trei-Doi, în sinea lui, zîmbi. Plecînd în cursă, renunțase la reuniunea de joi, cu alte cuvinte la o seară întregă petrecută cu Niculina. Inelul cu piatră roșie îl cumpărase mai înainte și se gîndea să i-l pună în deget în timpul unui dans, așa cum văzuse el într-un film... Înainte de a lucra cu Vișan, într-o asemenea împrejurare ar fi spus că-i bolnav. Auzînd că pleacă, Niculina s-a uitat la el ca la un bărbat în toată legea, cu răspunderi mari în meseria lui...

O zdruncinătură, și roțile camionului începură să se învîrtească pe loc. Trei-Doi înțelese ce se întimpla abia cînd îl văzu pe Vișan afară, în ploaie, infundat în noroi pînă dincolo de glezne. Îi făcea semne să treacă la volan. Treu. Uită, în sfîrșit, și de Lina, și de Niculina... Cînd era la volan, uita de toate. Motorul mîrta ca un animal băgat în cușcă cu de-a sila. Roțile împoșcau noroiul în evantaie largi. Deschise portiera și-i strigă lui Vișan să-l lase pe el jos. Șoferul îi făcu un semn cu mîna, adică să rămînă unde e. Pe urmă, porni spre pădure. „Ce-o fi avînd de gînd?” — se întrebă Trei-Doi. Vișan

„O iubire în anul 41.042“

tea obținerii unei viteze mai mari decât a luminii. Cosmonauții depășesc astfel scurgerea timpului terestru. Locuitorii „Arcii lui Noe” apar pămîntenilor din anul 41.042 ca niște

relicve protoistorice. Pe planeta noastră oamenii nu mai cunosc, la acea epocă, somnul, îmbrăcămîntea confecționată din material textil etc. Întreaga omenire este condusă de un „secretariat unic; nimeni nu s-a mai sinucis de oreo 10-12 milenii, pentru că nimeni nu are de ce să se mai sinucidă. Pămîntul a fost mutat artificial, între timp, în altă galaxie.

Ceea ce reușește în primul rînd să transmită acest admirabil roman este imaginea unei omeniri fericite, în care toți oamenii au devenit frați, întocmai ca în versurile profetice ale Simfoniei a IX-a a lui Beethoven. Valoarea educativă a cărții rezidă în primul rînd în caracterul ei optimist. E subliniată ideea, deosebit de prețioasă, că oricît de mari ar fi prefacerile pe Pămînt, esența oamenilor rămîne aceeași; între Lu, fata sosită de pe „Arcă” și rămasă în urmă istoricește cu 30.000 de ani, și Ols, locuitor al Pămîntului, se infiripă o puternică dragoste. Ols nu cunoaște niciodată somnul, el va trăi cîteva secole, în timp ce Lu se menține la vîrstă și comportările „vechilor” oameni, urmînd să trăiască circa 80 de ani. Sînt afirmate în această lucrare o serie de idei și ipoteze foarte îndrăznețe, nu lipsite de suport științific. „O iubire în anul 41.042” ne introduce într-o lume de sublimă proporții. Populația globului se numără cu trilioanele, oamenii s-au răspîndit pe toate planetele din jur. Mijloacele tehnice au ajuns la un extraordinar nivel de perfecțiune.

Trebuie amintit însă faptul că pe alocuri ne ciocnim de naivități. De pildă, în unele episoade în care e zugrăvită lupta pentru salvarea „Arcii lui Noe”, „Atențiune, omenire! Racheta începe să devieze, dar e interzis orice amestec”. Dar, în ansamblu, romanul lui Sergiu Fărcășan constituie un succes al literaturii noastre de anticipație, o narațiune plăcută și captivantă, care ne introduce pentru cîteva ore într-un ipotetic, dar fascinant, viitor îndepărtat al omenirii.

Gh. ACHIȚEI

La dimensiunile mileniului al 42-lea lumea va arăta, desigur, cu totul altfel decât azi și fiecare dintre noi se simte ispitit să și-o închipuie cît mai extravagantă. Visul a devenit o necesitate organică a omului contemporan, înfăptuitor și martor al atîtor uimitoare cuceriri științifice. Am dori cu toții să știm cum va arăta „societatea de mîine”, societatea fără războaie, societatea comunismului. Așa se explică preferința manifestată în ultima vreme de majoritatea cititorilor, indiferent de vîrstă, pentru așa-numita literatură de anticipație, succesul romanelor și povestirilor publicate în colecția de lucrări științifico-fantastice editate de revista „Știință și tehnică”, lucrări originale sau traduceri din literatura sovietică. Este vorba de o ramură tînără a literaturii de aventuri, care nu și-a precizat încă toate granițele. Aici aprecierile de valoare se cer făcute întotdeauna cu prudență. Confruntarea cu realitatea, examenul suprem prin care trebuie să treacă pînă la urmă orice operă artistică, e o chestiune destul de dificilă. Avem de-a face cu intimplări ce țin deocamdată numai de domeniul imaginației și abaterile de la legile vieții sînt mai greu sesizabile. Literatura de anticipație nu presupune însă o „reconstituire” absolut precisă a realității viitorului. Aceasta ar fi, de altmînteri, un lucru imposibil. Este greu de susținut, bunăoară, că în anul 41.042 viața oamenilor va arăta „exact” ca în romanul „O iubire în anul 41.042” de Sergiu Fărcășan. Absolut toate detaliile romanului, chiar și cele care au o justificare științifică, le acceptăm de la început în mod convențional. Nu ne va interesa dacă evenimentele se vor desfășura întocmai în respectiva perioadă de timp. Esențial este că universul în care am pătruns acum ne dă senzația de verosimil, de autentic. „Arca lui Noe”, nava cosmică pierdută vreme de peste treizeci de mii de ani printre constelații, ajunge să se întîlnească cu planeta-mamă — Pămîntul. După modelul lui H.G. Wells (în „Mașina de străbătut timpul”), Sergiu Fărcășan ilustrează plastic una din cele mai fascinante ipoteze științifice: posibilita-

lipită de frunte, cutele adîncite de efort și nesomn... Se uită și Vișan în oglinjoară și privirile li se întîlniră.

— Obosit? — întrebă șoferul.

— De loc. Cum ajungem, mă spăl, mă schimb și fug la Niculina. Dacă nu-i de serviciu, o să mergem la cinema. Și... o să-i povestesc ce prostie am făcut aseară.

— Dar cu Lina cum rămîne?

— Cum să rămînă? Am să-i spun că i-am dat inelul... așa... din prietenie. Oftă: s-au cam încurcat lucrurile... Dar le descurc eu! Ce zici?

★

În aceeași seară Vișan se întîlni, ca din intimplare, cu Sandu în fața cinematografului. Ajutorul era cu „fata lui”.

— Uite, Lino, să-ți fac cunoștință cu tovarășul Vișan... profesorul meu.

— Mereu îmi vorbește despre dumneavoastră — îi spuse Niculina șoferului.

Stringîndu-i mîna, Vișan zîmbi:

— Iar mie îmi vorbește despre dumneata. Ați găsit bilete?

— N-am găsit — răspuse Sandu.

— Cu atît mai bine. Veniți la noi. Pentru că, vedeți, și eu i-am vorbit nevastei mele despre... voi amîndoi.

Sandu se consultă cu Niculina:

— Mergem?

— Cum spui tu.

Tinerii îl luară de braț pe Vișan. Șoferul privi mîna delicată de femeie care-l prinsese de brațul stîng. Pe degetul inelar al Niculinei strălucea un inel de argint cu piatră roșie...

sărea din bolovan în bolovan, dar nu se putea feri de toate băltoacele. Uneori intra în apă pînă aproape de genunchi și atunci ridica mîinile să-și țină echilibrul. Ajungînd la primii copaci, începu să caute crengile mai uscate și să le rupă. „Vrea să pună crengi în fața roților — înțelese Trei-Doi. Dar avem bușteni destui în camion. Sînt și mai subțiri printre ei, tocmai buni pentru o treabă ca asta”. Auzi în gînd răspunsul lui Vișan, ca și cum ar fi fost lîngă el: „Crezi că de aia cărăm buștenii, ca să-i tăvălim în noroi și să-i lăsăm în drum? Tu doar știi ce-nseamnă buștenii ăștia!” Răspunsul presupus nu-l miră, nu i se păru caraghios, cum i s-ar fi părut altădată.

Vișan se întoarse cu un maldăr de crengi. Se opri lîngă camion și, aplecîndu-se, le așeză în fața roților. Pe urmă se dădu la o parte. Ploaia îl murase cu totul.

— Hai! Dă-i drumu’! — strigă șoferul, de jos.

Roțile nu se mai învîrtiră pe loc. Vișan sări în cabină. Trei-Doi reveni în colțul său. Vreo doi kilometri, parcursi într-un timp de cinci ori mai mare decât în cursele obișnuite, nu se mai întîmplă nimic deosebit. Nimic, în afară de faptul că mașina se clătina ca o barcă pe valuri. Pe urmă motorul începu să tușească, se auzi un fel de scrișnet și, clătînîndu-se, camionul se opri. Ieșiră amîndoi. Ploua și ningeă. Era frig. Ridicără capota...

Cînd, după un ceas, porniră din nou, ploaia încetase. În răstimpuri se ivea și soarele. Ștergătorul se mișca totuși într-una, pentru că parbrizul se aburea, iar mișcarea lui monotonă te îmbia la somn. Nimic nu-l împiedica pe Trei-Doi să așipească puțin, dar el îl rugă pe Vișan să-l lase la volan. Acesta acceptă și schimbară locurile, fără să oprească motorul. Acum Vișan îi dădea lui Trei-Doi țigări gata aprinse.

— Ascultă, Trei-Doi, pe tine cum te cheamă de fapt?

Trei-Doi nu putea să privească spre Vișan. El se uita drept înainte și fața îi era încordată. Între sprîncene i se săpase o cută care îi schimbă expresia obișnuită.

— Manole. Alexandru Manole... — răspuse Trei-Doi pe un ton firesc, fără să-l mire întrebarea, poate pentru că toată atenția o avea îndreptată asupra drumului.

— Și „Trei-Doi”?

— Da la table... Am cîștigat odată, cu trei doi, cinci sticle de bere.

— Alexandru Manole... Frumos nume! Eu am să-ți spun Sandu. E-n ordine?

— E-n ordine, tovarășe Vișan!

Camionul începu să coboare, urmînd meandrele rîului ori tăind de-a dreptul, cînd era cu puțință. După o cotitură întîlniră un alt camion. Șoferul le spuse că transporturile se reluaseră. Privindu-l pe Vișan, adăugase simplu: „Ai avut dreptate. Ce mai încolo-ncoace!”

În oglinjoara cabinei, Sandu vedea fața lui Vișan: cearcăne, urme de noroi, o șuviță de păr

1

În vizită la... Esculap

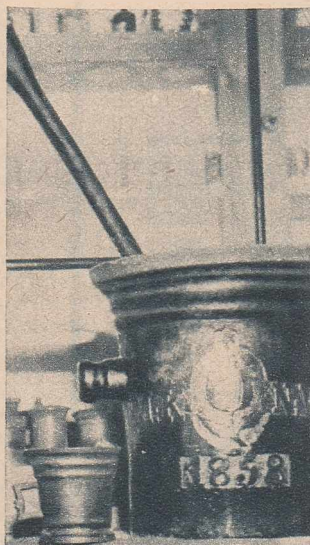
Nu puteam, trecînd prin Cluj, să nu stăm de vorbă cu bătrînul Esculap. Era un prilej unic. Și iată-ne în incinta vechii clădiri unde ființează una din cele mai vechi farmacii din țară... Îl găsim pe epidaurian, ca și acum trei mii de ani, ținînd în mîna stîngă un toiag țărănesc pe care e încolăcit un șarpe și mîngîindu-și barba lungă cu mîna dreaptă, exact așa cum ni-l descrie Ovidiu pe fiul lui Coronis cea frumoasă...

Marele patron al spițerilor din toate timpurile trăiește în ultima vreme foarte retras. Împovărat de ani, el a ajuns pensionar al Colecției muzeale de istorie a farmaciei, unde-și duce veacul, ca o umbră, printre borcănase cu inscripții latinești. Dar, în ciuda acestui fapt, s-a purtat foarte amabil cu noi, reporterii, și ne-a arătat miraculoasele lui leacuri...

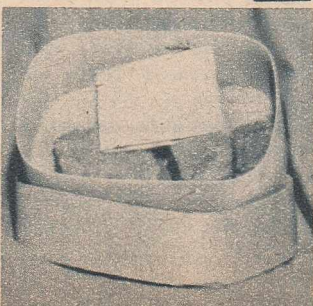
Vechea farmacie clujeană, înființată în anul 1573, are pe boltă și pe pereți fresce originale. Pictorul necunoscut a zugrăvit pe tavan un arbore al vieții, alături de un cocor care ține în gheare o piatră, simbol al vigilenței profesionale. În părți, două cornuri ale abundenței completează zugrăveala. Pe pereți, enunțate nume scrise cu mîgală. Fiecare dintre ele îl reprezintă

2

4

3

5

pe farmacistul care a slujit în officină din „anno domini” 1573 pînă în timpul nostru...

În mijloc, o masă de rețură. O port-balanță în formă de șarpe se arcuiește deasupra ei ca o cadră (foto 1). Și, suspendat de aceasta, un... pui de crocodil! Așadar, stînd înaintea acestei mese nu ne mai oprește nimeni să cerem și noi faimoasele leacuri de odinioară. Deci, îndrăznim:

— Înțeleptule Esculap, tare sîntem bolnavi de dragoste. Dă-ne și nouă un leac să ne mai potolim pojarul ăsta...

— Luați sticla aceasta, în ea găsiți elixirul dragostei...

Și ne întinde o sticlă plată, care are pictată pe o fațetă doi tineri ce se țin de mînă (foto 2) și o inscripție în limba germană care sună așa: „Cred că voi fi a ta, atîta vreme cît îmi vei fi fidel”. Va să zică... Dar noi, care știm că de fapt lichidul ăsta nu era decît un afrodisiac, neori fabricat din cantaride, am tăcut...

— N-ai cumva, înțeleptule, un medicament care să vindece toate bolile?

— Este... Uite praf de mumie adevărată (foto 3). L-au folosit oamenii, după Cruciade, pînă în secolul trecut. Se plătea cu aur în greutate egală. E foarte bun.

Știam că totul nu e decît o înșelătorie. Cunoșteam superstiția, răspîndită secole de-a rîndul, după care mumii egiptene ar fi avînd în corpul lor substanțe vindecătoare, cu puteri miraculoase. Mai știam de asemenea că mulți șarlatani, pentru a se îmbogăți, vindeau adesea acest praf, obținut din cadavre mumificate de ei prin procedee rapide.

— N-avem aur, poate ne dai alt medicament tot atât de bun.

— Cum să nu... Iată: Teriaca venețiană. Prima oară a fost preparată de Andromachus, medicul lui Nero. Conține 70 de medicamente și are la bază opiul și carnea de viperă...

Asemenea medicament mai rar! În evul mediu farmaceuticii din Veneția, care dețineau monopolul Teriacăi, o preparau într-un cadru spectacular, numai de cîteva ori pe an. Leacul era de fapt o șarlatanie. Durerile erau într-adevăr alinate, dar numai pentru cîteva vreme, și aceasta datorită dozelor de opiu pe care le conținea preparatul; despre vindecarea nici vorbă nu putea fi...

Dar această colecție muzeală mai are și alte medicamente, întrebunțate de-a lungul vremurilor de către oamenii din popor și din care s-au extras preparate științifice. Medicina populară folosea așa-zisa „piatră de rac”, care produce lăcrimări, pentru eliminarea corpurilor străine pătrunse în ochi; rasura cornului de cerb era indicată ca tonic în caz de debilitate ori ca antihemoragic. Savanții sovietici au creat din aceasta Pantocrina, medicament cu puternice efecte tonice. Deci unele din aceste medicamente aveau calități reale — și multe din ele stau la baza unor preparate farmaceutice contemporane.

Interesante sînt și ustensilele farmaceutice: mojarul din bronz, de aproximativ 50 de kilograme (foto 4), care se folosea la zdrobirea unor minereuri, scoarțe de copac sau rădăcini; soba de vînt, utilizată în laboratoarele din secolul al XVIII-lea; trusa cu medicamente din secolul al XVIII-lea, o adevărată spițerie portativă (foto 5), sau tipăriturile farmaceutice rare, cum este acel tabel al plantelor medicinale (secolul al XVIII-lea), ale căror denumiri sînt în latina științifică — linnéană — latina farmaceutică, în romînă, germana literară, dialectul săsesc din Transilvania și în maghiară.

...Se făcuse tîrziu și bătrînul Esculap obosise tot arătîndu-ne miile de expozate. Am părăsit Colecția muzeală de istorie a farmaciei gîndindu-ne cu regret că prin dulapurile catedrei de istorie a medicinei din Cluj am văzut sute de obiecte care, din lipsă de spațiu, nu pot fi expuse în acest muzeu original. Unele dintre ele, privind cultura medicală a dacilor, sînt deosebit de prețioase și n-ar trebui să lipsească de aici.

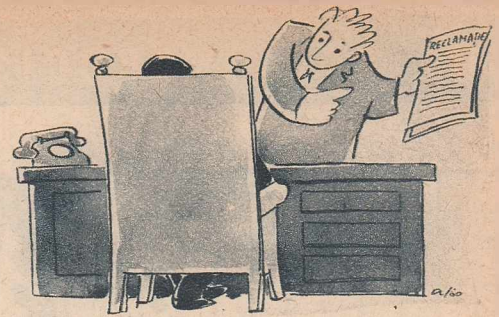
I. CORIBAN

Fotografii de A. MIHAILOPOL

CU SARE ȘI PIPER

Intimplări cu haz

Povestește... ION LUCIAN

O RECLAMAȚIE

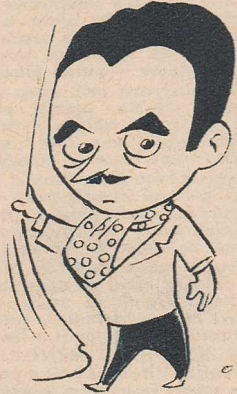
Timp de cîteva minute l-am privit pe actorul Ion Lucian, ascultîndu-l fără să-i pot spune o vorbă. M-au tîntuit în scaun privirea sa vie, timbrul plăcut al glasului său, hazul pe care-l degaja...

... Intimplări cu haz? Să încep cu cea mai veche... Puțină vreme după ce absolvise conservatorul. Eram dispersați. Jucam în regiunea București și într-o zi ne-am hotărît să jucăm la Fundulea comedia lui Victor Ion Popa „Mușcata din fereastră”. Deplasarea se făcea pe cont propriu, impresarul neînțelegînd să cheltuiască pentru un capitol neprevăzut. Plecam deci cu bicicletele, cu căruța sau chiar pe jos.

Neavînd scene, jucam în curțile gospodariilor, folosind prisma drept scenă, tînda drept culise și odăita drept cabină (pentru schimbarea hainei și machiaj). Cei care nu mai încapeam în odăițele mici și în-tuneceose sau aveam apariții episodice, ne aciuam prin curțile vecine, sărînd picleazul cînd ne venea rîndul să intrăm în scenă.

În „Mușcata din fereastră” eu jucam pe Constantin Cîrnuț, lăutar. Mă machiasem din vreme în tînda unui sătean vecin cu acela în curtea căruia avea loc spectacolul și — curios să văd cum se prezintă... scena — am ieșit în uliță ca să mă uit și eu la colegii mei, așa cum se uitau zeci de săteni săraci care n-aveau cu ce plăti bilețul de intrare în... curte. Foarte mulți nici nu

văzuseră teatru pînă atunci (și dacă nu ne gonia bombardamentul din Capitală, nici n-ar fi avut prilejul să vadă).

Ridicîndu-mă în virful picioarelor și sprijinîndu-mă de umărul celor din fața mea, ba, mai mult, împingîndu-i, am declanșat discuții neplăcute pentru unine, mai ales că nici nu mă cunoșteau.

Un jandarm care „păstra ordinea” înjurînd oamenii, atras probabil și de machiajul meu cam violent, veni spre grupul în care iscasem vociferările; însă jandarmul îmi ceru să cînt din vioară. Bineînțeles că am refuzat, refuz care a atras după sine injurături și amenințări din partea lui. Dîndu-mi seama

că situația se complica, jandarmul amenințîndu-mă chiar cu arestarea, am fugit spre curtea vecină de unde aveam să sar gardul pentru a intra în scenă.

Cînd am apărut în „scenă”, am auzit strigîndu-se din uliță: — Iote, ai naibii, unde s-a virit...

Și unii se porniră chiar să fluiera: au fost primele mele fluierături din public...

Și, în sfîrșit, încă o intimplare, consumată cu prilejul unui spectacol cu „Nu se știe niciodată” de Shaw.

Eu jucam rolul unui dentist care folosea mijloace primitive în meseria sa. Partenerul meu, Sireteanu, îmi cerea să-i scot o măsea. Eu îi făceam anestezia și apoi extracția.

Pentru a ilustra mijloacele primare cu care lucram, foloseam un „vermorel”, aparat cu care lucrează zugravii. Aparatul făcea parte din recuzita teatrului.

Cînd am început să pompez anestezicul din... aparat, Sireteanu se pomeni cu o trombă de vopsea inundîndu-i fața și murdărîndu-i costumul.

... Abia mai tîrziu am aflat că portarul teatrului făcea și el zugravul în orele libere și că în ziua aceea folosiseră vermorelul pentru un... ciubuc, uitînd să golească aparatul.

Interviu luat de S. M. RUSU

De neînțeles

— scenetă —

Ionică: Ce ai, bre Fănică?
Fănică: Necaz mare, Ionică.
Ionică: Se vede de-o poștă. Îți lungesti nasul, parc-ai fi un elefant... Și oftezi de stirnești vînt. Zi, ce-i cu tine?
Fănică: Rău de tot... Of... Lili-ana... Cîcă nu mai vrea să știe de mine.
Ionică: Adică v-ați ciorovăit?
Fănică: Nici vorbă! O știu doar: e blîndă ca o mielușea.
Ionică: Atunci ce e?
Fănică: Habar n-am. Fetele astea sînt de neînțeles.
Ionică: O să vedem noi... Și zici că nu v-ați ciondănit de loc?
Fănică: Dacă-ți spun eu! Ne-am iubit ca niște porumbei.
Ionică: Ia lasă porumbeii și mielușele. N-ai avut voi nici o discuție?
Fănică: Păi, nuzic... Citeodată... Dar fără importanță.
Ionică: Cum adică?
Fănică: Uite, odată, de pildă, îmi zice ea: „Fănică, de ce lipsești tu de la cursul sevă?” Auzi, dom'le, ce griji mai are și fata asta!... Dar fiindcă țin mult la ea, îi explic frumușel că am mii de treburi mai importante. Meciuiri, pronosportul, scuterul, ce mai!... Pe urmă o îmbrățișez și totul e în cea mai perfectă ordine.

Fănică: Cam așa ceva... Odată, de pildă, îmi aduce o carte... știi, romanul acela... cum îi zice... dom... don... a, da: „Pe Donul liniștit”. Adică să citești și eu cartea, pentru că dînsa vrea neapărat s-o discute cu mine... Auzi ce îndelețnicire pentru o fată! Cînd văd că e cam groasă, mă și apucă căscatul. Dar fiindcă țin mult la ea, îi explic frumușel că n-am timp pentru chițibușurile astea. Am probleme importante: meciuri, pronosportul, scuterul, ce mai!... Pe urmă o îmbrățișez și totul e în cea mai perfectă ordine.

Ionică: Și altceva ce s-a mai intimplat?

Fănică: Nimic! Nimic de tot... Adică a mai fost ceva, acum trei zile, însă o nimica toată. Ea îmi zice: „Fănică, ți-am citit numele la gazeta de perete, printre codăși. Cum de ai ajuns tu printre ei?” Auzi ce problemă pentru o fată! Dar fiindcă țin mult la ea, îi explic frumușel că aia de la redacție sînt niște invidioși. Pentru că am un scuter cum n-are nimeni și mă pricep la pronu cum nu se pricepe nimeni. Adică oricare fată poate să fie mîndră de un băiat ca mine... Pe urmă o îmbrățișez...

Ionică: ...Și totul e în cea mai perfectă ordine!

Fănică: Da' de unde!... Ea se ridică brusc și aproape plîngînd îmi spune: „Nu mai vreau să știu de tine!” Și fugi de nu mai pot s-o ajung. De atunci mă ccolește... Ce o fi aînd cu mine?... Zău, nu-i chip să înțelegi o fată!

— CORTINA —

FERENC Laszlo

ÎN SENATUL AMERICAN de I. ATANAȘIU-ATLAS

Un senator s-a-nscris azi la cuvînt și demonstrează clar și elocvent, plin de ardore și temperanță că pentru indigeni, yankeu-i sînt.

„Sîntem iubiți pe orice continent căci cum pășim pe orișice pămînt începe-o eră nouă, de avînt, acesta e un lucru evident!”

Și fiindcă ne iubesc atît de mult, acolo fiecare om mai cult cunoaște limba noastră-n chip perfect.

Cît despre ceilalți, fiecare om chiar dacă nu vorbește prea corect, tot știe să rostească clar: „Go home!”

Pt. conformitate Victor PIȚIGOI

Pe teme sportive

Sportivilor ce renunță la luptă mulțumindu-se cu un singur punct obținut prin meci nul.

Punctul luat fără efort Dovedește dimpotrivă Că în etica sportivă Ați rămas într-un punct mort.

PESCADOR

Anecdote despre oameni celebri

ÎN SFÎRȘIT, SUCCES DE PUBLIC

Haydn îi prețuia foarte mult pe verii Romberg, compozitori cu mult talent. Compozițiile lor însă nu plăceau publicului. Într-o seară, la un concert de muzică de cameră, Haydn apăr

pe podium și împărți cu mîna lui știmele unui cvartet. În sală se stîrni rumoare: „Haydn a mai compus ceva!”

După ce se cîntă cvartetul, publicul izbucni în ovăți furtunoase, strîngîndu-se în jurul lojii lui Haydn.

Haydn se ridică și făcu semn că vrea să vorbească:

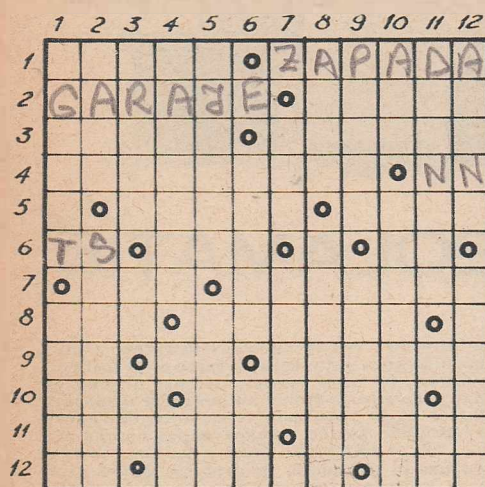
— Cvartetul v-a plăcut într-adevăr? — întrebă el.

Un nou ropot entuziast de aplauze servi drept răspuns din partea publicului.

Atunci Haydn, făcînd un semn către o lojă alăturată, zise:

— Atunci vă rog să-l aplaudați pe verii Romberg. Ei au scris cvartetul!

Primii fulgi

ORIZONTAL: 1) Vestitoare a iernii — Mantaua de iarnă a ogoarelor. 2) Adăposturi pentru vehicule și mașini-unelte — Păsăre care ne părăsește înainte de căderea primilor fulgi de zăpadă. 3) Pajură — Primii fulgi... la păsări. 4) Cristale de gheață topite în apă — Bine! 5) Desăvârșit — Apă amestecată cu gheață. 6) Tesel — Puiul căprioarei — Alifie. 7) Cind umbra porcului e în gură se zice că se strică vremea — Starea obiectului de fier lăsat iarna neadăpostit. 8) Mai mult decât frig — Deraldus. 9) În iarnă — Servește! — A început de ieri să cadă/ Cite-un fulg. Acum a stat/ Norii s-au mai răzburat/ Spre apus. Dar stau grămadă/ Peste sat". (G. Coșbuc: Iarna pe uliță). 10) A se ivi — Apă congelată. 11) Umplută cu fulgi (dar nu de zăpadă) — A terminat muncile agricole de toamnă și acum se pregătește pentru cele de primăvară. 12) Careu agricol — Haină care apără de frig și de ploaie — Moluște gasteropode. VERTICAL: 1) Pădure de conifere — Apare o dată cu răcirea timpului. 2) Fulgi de zăpadă în contact cu pielea — Haină scurtă (fem.). 3) Imbibăți cu

vapori de apă — Lucrez pământul — Iridiu. 4) Arome — Noii. 5) Arbust ornamental exotic care se păstrează iarna în seră — Rană produsă de șaua calului. 6) Zece litri într-un cuvânt — Adăpost pentru drumeții de odinioară. 7) Organ vegetativ al plantelor inferioare — Date cu grăsime. 8) Violent — Frământată, ca marea în timpul iernii. 9) Chiciură — Veche locuință a nomazilor din Asia Centrală. 10) Frunze de conifer — Fulgi de zăpadă care cad pe pământ. 11) Cântări din lirica noastră populară — Incepe în plină iarnă. 12) La circ și la alte spectacole — Anotimpul dinaintea primilor fulgi de zăpadă.

Dezlegarea caraului „UN JOG CU... TEXT“, apărut în nr. 49

ORIZONTAL: 1) Umbră — Șiruri. 2) Aur — Conținut — A. 3) Toată — Ate — Jar. 4) Fast — Dd — Evoluă. 5) A — Căluză — Ivil. 6) Placa — Mărețe — Om. 7) Tărăboanța — Are. 8) Azi — Arsă — Bold. 9) Atare — Taine — I. 10) Trăiri — Deblocat. 11) Ae — Sărăci — Ru — A. 12) Ști — Revanși — Et. 13) Teste — I — Optate. 14) A — Oe — Clasa — La. 15) Enunțat — Taine.

DE VORBĂ CU MEDICUL

BRATU GHEORGHE — Pucioasa. Analizele trimise confirmă diagnosticul bolii dv. Dacă tulburările urinare au cedat, nu mai e nevoie să folosiți Sulfizol. Continuați tratamentul cu Trizim și Decol, țineți regimul dietetic prescris. Faceți și zece sedințe de raze ultrascurte reci, pe abdomen.

SAVA RODICA — Buzău. Fenomenul de care vă plîngeți poate fi dat în unele cazuri și de paraziți intestinali. Vă recomandăm să faceți un examen coprologic pentru ouă de paraziți. De asemenea, vă mai recomandăm să faceți examenul calcemiei, întrucât și o hipocalcemie poate genera fenomenul. În cazul că ambele rezultate vor fi negative, vă recomandăm un tratament de 10 fiole de calciu bromat, zilnic o injecție intravenoasă.

FELIX — Mediaș. Într-adevăr, singurul tratament radical este cel chirurgical. Operația nu este periculoasă și necesită o întrerupere a activității de 12-14 zile.

VIZITIU MIHAI — Bacău. Hemoragiile de care vă plîngeți pot avea drept cauză fie o rină cronică pe un fond alergic, fie o insuficiență hepatică, fie o lipsă de trombocite în sânge. Trebuie luată de asemenea în considerație și starea splinei dv. Era bine să ne fi trimis rezultatele analizelor făcute și nu tratamentele ce vi s-au aplicat. În orice caz, consultați un O.R.L.-ist și un medic internist, care să stabilească cu ajutorul laboratorului diagnosticul precis; sau, mai bine, internați-vă într-o clinică medicală din Iași.

Pentru starea de neliniște de care vă plîngeți vă recomandăm să luați Meprohamat, trei tablete pe zi. Nu mai faceți injecții cu Ser neurotonic.

Tratamentul local variază după sediul hemoragiei și intensitatea ei. Pentru hemoragiile ușoare pe porțiunea anterioară a septului nazal se face compresiuena aripelor nazale pe sept timp de 10-15 minute, stînd în poziție sezîndă, cu capul ușor aplecat înainte, cu gulerul cămășii descheiat. Pentru hemoragiile mai mari sau cu un alt sediu nu puteți interveni singur în mod eficace, întrucât chiar numai tamponarea se face sub control vizual. Nu mai folosiți vată cînd puneți

tampoane cu antipirină în nas, ci bucăți mici de tifon.

F.S. — Timișoara. Trimiteți adresa dv., referindu-vă la inițialele cu care ați semnat. Veți primi răspunsul prin scrisoare.

MARCU CONSTANTIN — Orașul Victoria. Din descrierea dv. reiese că durerile nu sînt localizate strict în zona operației, ci că ele sînt în tot abdomenul inferior și de aceea nu se pot atribui operației pe care ați suferit-o. Nu micșorați rația de alimente, pentru că slăbirea nu vă va fi de nici un folos. Consultați medicul internist, care să stabilească starea intestinului dv. și care vă va indica medicația și regimul dietetic necesare. Faceți 10 sedințe de raze ultrascurte reci pe regiunea cicatricii operatorii.

P.I. — Medgidia. În numărul 12 (252) din 28 martie a.c. al revistei noastre a apărut un articol despre spondiloză. Cereți acel număr al revistei. În cazul dv. se recomandă cura balneară cu iod sau sulf la Govora sau Herculane, aplicații de nămol. Se mai pot face injecții intra-articulare cu Novocaină și Hidrocortizon. În vara viitoare puteți face și injecții cu Iodazin sau o cură de Iodazin soluție în doze crescînde, de la 10 la 20 picături pe zi.

WONER ION — Sibiu. Pruritul pielei de care suferiți poate avea originea într-o insuficiență hepatică (a ficatului). În orice caz vă recomandăm următorul tratament: faceți aplicații locale cu următoarea compoziție: mentol, fenol, acid salicilic cîte un gram din fiecare, alcool rectifiat 150 ml. Veți lua seara la culcare 1-3 lingurițe din următorul calmant: calciu bromat 10 gr, luminal 1 gr, apă 150 ml.

În ce privește suferințele digestive ale soției dv., s-ar putea să se datorească unui defect de masticare printr-o dantură deficitară. Îi recomandăm deocamdată să facă un control al acesteia la un serviciu de stomatologie și să mănînce foarte încet, mestecînd cît mai mult mîncarea înainte de a o înghiți. Mai reveniți cu amănunte mai ample, comunicînd-ne și rezultatul controlului stomatologic.

Dr. Silvie GHEREA

BENȚA GH. — Cluj. Ne pare foarte rău, dar nu să putem satisface cererea. Nu cunoaștem nici o carte privitoare la creșterea cîinilor lupi, iar articolele publicate nu le mai putem repeta. Singura soluție este să căutați colecția „Flacării“ de anul trecut. Dacă treceți prin București, noi v-o putem pune la dispoziție s-o consultați.

KEVEJI CAROL — Brăila. Cursurile diferitelor monede străine în raport cu leul nostru sînt publicate periodic în „România liberă“.

FESTILĂ AUREL — Baia Mare. Problema copertelor noastre ne preocupă îndeaproape. Noi căutăm să le facem cît mai atractive. Nu credem însă că am rezolva problema dacă în locul chipurilor de femei — și de oameni în genere — am publica peisaje. Experiența noastră — ca și a revistelor ilustrate din alte țări — ne arată că o copertă atrage cînd conține un prim-plan; în plus, peisajul este cam monocrom sau dominat de două culori (de obicei verde și albastru), fapt care face ca la sistemul nostru de tipărire să nu obținem rezultate prea plăcute ochiului.

Sperăm că veți discuta această problemă și cu un reprezentant al secției foto din redacția noastră care va vizita curînd consiliul dv. sindical regional, pentru a cunoaște pe fotografi amatorii ce activează în cercurile respective de pe lângă cluburile din întreprinderile regiunii, în vederea publicării în revista „Flacăra“ a celor mai bune fotografii realizate de aceștia.

ÎN ATENȚIA CITITORILOR CARE NE-AU TRIMIS JOCURI DE CUVINTE ÎNCRUCIȘATE. Spațiul pe care „Flacăra“ îl acordă cuvintelor încruciate este limitat: un joc pe săptămîna. Pentru acest spațiu noi avem asigurate, de la colaboratorii noștri permanenți, jocuri pentru multe luni de zile de aci încolo. Ca atare, jocurile trimise redacției au prea puține șanse să vadă lumina tiparului. Șăptăm pe toți cititorii noștri care compun asemenea jocuri să le trimită revistei „Rebus“ — pe aceeași adresă la care scriu „Flacării“.

ATILA ȘĂMȚANU — Suceava. Precum puteți vedea, noi publicăm numai careuri cu temă, de preferință axate pe probleme actuale. Evitați declinările, conjugările și mai ales grupele de litere

ca OSPT, ONIM etc., care nu formează cuvinte.

ION BRICEAG — Șotînga. Ați ales o temă interesantă, dar nu ați realizat-o suficient. Evitați grupuri de litere ca UNEL, CIO etc. Vă șăptăm să refaceți cartel și să-l retrimiteți, dar pe adresa revistei „Rebus“.

SERGIU HANAGIK — Brăila. Tema careului trebuie să fie prezentă și în joc, nu numai în titlu. Ne referim la careul „Din piteoresul patriei“. Încercați să lucrați un alt careu cu aceeași temă, dar cu un conținut mai bogal, și trimiteți-l revistei „Rebus“.

SIMONA GHEORGHIU — Ploiești. Pentru întocmirea unui frumos ierbar, în ajara uscării plantelor prin metoda presării — care nu dă totdeauna rezultate satisfăcătoare — puteți folosi metoda conservării prin nisip uscat. Pentru aceasta, așezați planta în poziția sa naturală într-un ghiveci sau într-o oală, așa ca partea superioară a vasului să depășească înălțimea plantei. Turnați apoi cu atenție nisip uscat de jur împrejurul plantei, pînă ce umpleți vasul. Așezați după aceea vasul pe o sobă de teracotă sau deasupra unui cuptor și lăsați-l la căldură timp de aproximativ o lună. Planta se usucă astfel foarte bine, păstrîndu-se culoarea naturală a frunzelor și a florilor.

ALEXANDRU MÎNDRU — Oltenița. Viteza de înol a peștilor e în raport cu specia și cu mărimea lor. Peștii care n-au o lungime mai mare de 15-40 cm înolă cu viteze variînd între 2 și 12 kilometri pe oră. Această viteză crește sau descrește după cum peștele înolă în susul sau în josul unei ape curgătoare. În apele rezezi ale trurilor de munte păstrăbul atinge pînă la 45 km/oră. În apele mărilor, peștii care ating cele mai mari viteze sînt tonul (90 km/oră) și peștele-spadă (130 km/oră).

VIOREL COSTEA — Iași. Originea barbii și a mustașilor se pierde în negura antichității, fiind transmisă din generație în generație de popoarele așa-numite barbare. De-a lungul secolelor, moda barbii și a mustașilor a apărut și a dispărut de mai multe ori. Au fost epoci în care femeile divorțau de soții lor dacă prin cine știe ce împlinire aceștia își pierdeau podoaba facială (aceasta i s-a împlinat și lui Ludovic al VII-lea pe care, cînd soția lui, Eleonora, l-a văzut fără barbă și fără mustași l-a părăsit imediat, căsătorindu-se cu contele d'Anjou, care avea o barbă de toată frumusețea). Mustașa a fost abandonată la sfîrșitul secolului al XII-lea, spre a reapare apoi în secolul următor și a se menține pînă la începutul secolului nostru (mai precis pînă în anul 1916, cînd americanii au adus în Europa moda rasului complet).

SORIN POPESCU — Sinaia. Printre primele așezări civilizate, la mari altitudini, ale oamenilor au fost cetățile incasilor, care deși la 4.000 metri înălțime erau populate de sute de mii de locuitori. Orașul La Paz din Bolivia este cunoscut azi ca cea mai înaltă capitală din toate țările lumii. Se află la 3.650 de metri altitudine. Mai sînt însă așezări înalte și în Africa (pe munții Kilimanjaro), ca și în Asia (în Tibet). Există și o grădină botanică în Pamir, situată la 2.320 metri altitudine.

VIRGINIA STANCU — Focșani. Cucul nu-și depune oul în orice cuib, ci numai în acela al pituliciei. În modul acesta oul e clozit de pitulice împreună cu ale ei. Totuși, la scurt timp după apariția puilor, cei ai pituliciei sînt zvrliți din cuib. Aceasta n-o face cucul care a depus oul — cum cred unii — și nici pitulicea. Ornitologii au arătat că fenomenul se datorează unei anumite sensibilități a pietii puului de cuc, care nu poate suporta contactul cu alți pui. Zvrzolitîndu-se să scape de acest contact, puul de cuc îi zvrzolește pe ceilalți din cuib.

IANA — Timișoara. Mulțumiri pentru aprecieri. Vom fine seama de dorința dv. De ce nu ne indicați însă adresa la care să vă răspundem? Scriitoarei Otilia Cazimir îi puteți scrie pe adresa: Iași, str. Bucurescu nr. 4.

PIELEA DELFINULUI

De ce alunecă delfinul atît de ușor în apă? Întrebarea aceasta nu este dictată de o curiozitate deșartă, ci de rezolvarea unor probleme concrete ale construcției de nave. În timp ce vapoarele zilelor noastre au mult de luptat împotriva turbioanelor (vîrtejurile de apă), ihtiologii au observat că înaintarea delfinului nu este aproape de loc însoțită de asemenea fenomene. S-a considerat atunci că constructorii de nave ar putea învăța din... experiența delfinilor. Ihtiologii au observat că ceea ce le permite acestor mamifere marine să lunece fără a antrena particulele de apă — adică fără a produce turbioane — este stratul gros de grăsime pe care îl au sub pielea și care, împreună cu aceasta, constituie un înveliș elastic.

Constructorii de nave sînt în prezent în căutarea unui material care să imite cît mai bine pielea delfinului. Potrivit calculurilor lor, absența turbioanelor ar putea mări viteza submarinelor pînă la 150 km pe oră.

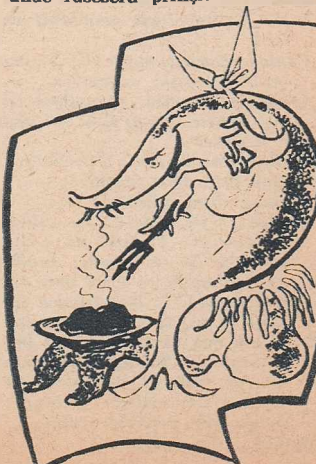
COMPOZITORUL ÎNARIPAT

Un ornitolog budapestan a imprimat pe bandă de magnetofon cîntecul ciocirlii, iar apoi a ascultat ciocirliarea într-un tempo mult încetinit. Executarea vîjliioasă a trîrurilor îi cere pasărilor un mare efort; de aceea cîntă fals... Nici nu e de mirare: ea fluieră pînă la două mii de melodii. E drept însă că urechea omenească nu le poate prinde pe toate; ciocirlia cîntă prea repede, emițînd pînă la 130 de sunete diferite pe secundă.

PEȘTII SE ORIENTEAZĂ DUPĂ MIROS

Sînt oare peștii mirosurile și gusturile? Faptele au dat acestor întrebări un răspuns afirmativ. Pescarii știu, de pildă, că peștii „trag“ mai bine la undiță cînd pînea din momeală e mușiată într-un ulei mirositor — de anason sau de in — iar cea mai bună momeală pentru rechini e o bucată de slănină de focă, prăjită.

Capacitatea peștilor de a deosebi mirosurile se poate confirma și prin felul cum somonul își depune icrele în exact același riu unde s-a „născut“. Presupunîndu-se că somonul își recunoaște rîul natal după miros, s-au făcut în acest sens experiențe interesante. Au fost prinși la punctul de afluență al unui riu un număr de somoni cărora li s-a dat drumul pe cursul aceleiași ape, mult mai jos. În prealabil, cîtorva dintre aceștia li s-au astupat orificiile olfactive. Peștii care și-au păstrat capacitatea de a distinge mirosurile — spre deosebire de ceilalți — au găsit drumul de reîntoarcere la punctul unde fuseseră prinși.

SFATURI practice

ARGUMENTE ÎMPOTRIVA UNEI „TRADIȚII”

Nu pot să uit o masă pe care am luat-o iarna trecută la niște rude din cartierul Rahovei. Mi s-au servit tot felul de preparate din porc, începând cu toba, slăninuța, cîrnații și terminînd cu mușchiul la tigăle. Toate afumate și — spre marea mea disperare — deși sîrate potroacă, toate cu un iz de rînced. Am fost bolnavă o săptămînă după aceea. Cu toate că aveau la doi pași de casă o unitate alimentară îmbelșugată aprovizionată, oamenii se țineau de tradiție, preferînd să-și crească singuri porcul și să-i conserve apoi carnea cu mijloacele rudimentare moștenite de la părinți.

Sînt încă mulți gospodari care procedează astfel, neîndu-și seama cît de rămași în urmă sînt față de progresul sistemului alimentar de azi. Dacă aceasta s-ar întîmpla numai la țară sau în unele localități mici din provincie, unde omul poate crește un porc fără cheltuielă prea mare, faptul ar mai avea o justificare. Dar să erești un porc la oraș — unde n-ai spațiul cel mai indicat, unde porumbul și alte alimente de bază trebuie să le cumperi — ca apoi să-l tai în gospodărie, numai de dragul tradiției, și să-i consumi afumătura alterată, e un fapt total lipsit de sens practic în zilele noastre. Nu mai vorbim de pericolul pentru sănătate pe care-l prezintă o asemenea carne. Pentru că, dacă nu știi s-o prepare și s-o conserve cum trebuie, unii gospodari nu știu desigur nici să se ferească de acest pericol, fie nechemînd medicul veterinar la control imediat după tăierea porcului, fie neavînd mijloace suficiente de sterilizare. Trichinoza, cisticercioza și botulismul sînt boli foarte grave, pe care omul le poate contracta din carnea porcului fără să-și dea seama că acesta a fost bolnav. Larvele de trichină, spre exemplu, care nu se vîd niciodată cu ochiul liber, nu mor nici prin afumare și nici prin sărare. Bacilul botulinic, de asemenea. Numai cisticercii sînt distruși prin saramură, dar la o anumită doză și după 21 de zile.

Cînd unitățile noastre alimentare sînt atît de bogat aprovizionate cu tot felul de preparate de porc — produse în condiții optime de control și sterilizare — cînd la măcelărie găsești carnea de porc proaspătă sau congelată — în aceleași condiții de control sanitar — ce rost a e să menținem tradiția tăierii porcului în gospodărie? De economie nu poate fi vorba, fiindcă, dacă faci socoteala, te costă mai mult creșterea unui porc decît cumpărarea cărnii de pe piață.

JOSIANA

MODA

TRICOTAJE PENTRU TOȚI

— Mi-ai jăgădui ceva. Ți-ai duci aminte?...
— Da: să aflu cînd vom putea cumpăra unele din frumosele

confecții de tricotate expuse la Pavilionul de mostre de către fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej”. N-am uitat. Iată și dorada... Negru pe alb! E numai unul din modelele de tricotate de bumbac pe care fabrica a început să le producă, iar magazinele de confecții să le pună în vânzare. Iar planul pe anul 1961 prevede un spor considerabil la producția de tricotate, astfel încît vom înțîlni tricotel sub forma celor mai diverse articole vestimentare, pentru toate vîrstele și toate împrejurările:

● Acasă vom purta pijamale călduroase și moi ca fulgul, din tricotel inelocric imprimat în culori pastel, cu bordură colorată la gît și la manșete.

● Pentru treburile casnice, foarte comode vor fi ansamblurile formate din pantalon din tricotel uni și bluză imprimată.

● Ținuta perfectă la lucru — fustă cu bluză sau fustă cu jachetă — va putea fi aleasă dintr-o infinitate de modele, culori și contexturi, pentru a alcătui un ansamblu după gustul și personalitatea fiecăreia. Fusta, de preferință din tricotel uni, pentru a putea fi combinată cu diverse bluze, poate fi dreaptă sau plisată. La bluze și jachete predomină dungile, desenele mărunte din contextură, șineul și imprimeul.

● Pe stradă vom putea purta unul din elegantele costume (taior, rochie cu jachetă, pardesiu cu fustă asortată) realizate de creatorii fabricii, din tricotel de bumbac de grosimi și contexturi diferite. Prin rafinamentul culorilor, prin șicul croielii și prin finisajul lor îngrijit, aceste ansambluri rivalizează cu cele mai elegante ansambluri de stofă, ele putînd fi obținute la un preț redus cu cel puțin o treime.

Remarcă discretă eleganță a ansamblului din fotografie. Pardesiul din tricotel șine (un amestec de fire albe și colorate) are bordura, căptușeala și nasturii în tonul asortat. Se poartă peste o fustă de același material, terminată în talie cu un cordon de piele, în ton.

● Bărbații vor găsi și ei în colecția de tricotate a fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” numeroase sugestii pentru a-și completa garderoba. E de remarcat deosebita preocupare a fabricii de a oferi consumatorilor produse de calitate, cu o croială modernă, îngrijit executate, pentru a fi purtate în orice împrejurare. Din tricotel de bumbac în culori, contexturi și desene foarte interesante au fost create modele de cămăși sport, veste, haine de interior și sacouri pentru bărbați de diferite vîrste, astfel încît fiecare își va găsi ceva pe gustul său.

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

„Lumina neagră” pe scenă

Veronica Stăle din Brașov a citit într-o revistă despre un spectacol de balet desfășurat sub „lumina neagră” și ne cere lămuriri asupra acestui noțiune.

„Lumina neagră” este denumirea unor radiații ultraviolete emise de vaporii de mercur. Razele ultraviolete — chiar acelea ale soarelui — nu pot fi recepționate de ochiul omului dar ele pot înțîlni anumite substanțe care la acest contact sînt emiță radiații vizibile. Acestea sînt substanțele numite fluorescente (luminiscente) și ele au proprietatea de a transforma lungimea de undă a razelor invizibile în lungimi de undă mai mari, care devin vizibile.

Fenomenul de fluorescență era cunoscut de multă vreme, dar n-a putut fi folosit în mod practic decît atunci cînd s-a descoperit metoda de a produce raze ultraviolete separate de spectrul luminii vizibile, adică atunci cînd s-a inventat lampa electrică cu vaporii de mercur (mai precis, în a doua decadă a secolului nostru, cînd s-a perfecționat această lampă).

În teatru, „lumina neagră” a fost aplicată pentru prima oară la Paris, în anul 1934, cînd s-a prezentat un spectacol special de balet numai în această lumină.

Pentru realizarea acestui spectacol, lipsit complet de orice altă sursă de lumină, costumele interpreților au fost îmbibate cu diferite sulfuri fluorescente, asupra cărora au fost proiectate raze ultraviolete emise de lampi cu vaporii de mercur sub presiune. Costumele îmbibate cu sulfură de zinc au dat culori vii (galben, portocaliu, verde, roz, roșu etc.), iar cele îmbibate cu sulfuri alcalino-pămîntoase au produs culori închise (albastru, violet, verde închis etc.).

Spectatorii au asistat astfel la un joc de culori uluitoare și, pînă s-a aflat secretul, firește că faptul a sîrnat senzație.

De atunci multe spectacole teatrale și cinematografice au folosit „lumina neagră”.

Dar adevărata întrebuintă practică a acestei lumini s-a făcut în laboratoarele de biologie, fizică și chimie, ca și în diferite domenii ale industriei. Analizele și expertizele cele mai sigure s-au făcut pentru prima oară cu ajutorul ei. Pînă și controlul vamal al anumitor obiecte ascunse s-a putut exercita în unele țări simpu și infailibil cu ajutorul acestei lumini impropriu numite „neagră”.

COLȚUL VÎNĂTORULUI

La vînătoare de fazani

Fazanul din țara noastră este o pasăre puternică și rezistentă — calități care îl ajută mult să se apere de răpitoare.

Fazanul este o pasăre poligamă; cocoșul strînge în jurul său cîte 4-5 găini. Întă de ce în epoca de împerechere au loc lupte între cocoși pentru constituirea familiilor. În genere, cînd proporția între sexe (de obicei 50% cocoși și 50% găini) e dezechilibrată, e necesară vînarea cocoșilor supra-numerari.

Noaptea, fazanii se culcă în arborii înalți și dorm pînă în zorii dimineții. Filiiții aripilor și strigătul atît de ciudat al cocoșilor sînt semne care desoperă prezența și abundența vînătorului. Și dacă vom ocoli găina în interesul înmulțirii fazanilor, putem împușca un număr mare de cocoși. Practic, în teren, tot se vor găsi întotdeauna mai mulți cocoși.

Vînătorul știe prea bine că fazanul speriat se ascunde cu înțeleală. De aceea, în centre de aglomerație vînarea sa nu trebuie făcută în mod repetat. E de la sine înțeles că este mult mai îndicată vînătorea fazanilor cu bătăiași (a doua zi terenul se liniștește și fazanul recapătă încredere). Atunci putem împinge lesne grupurile de cocoși (care iarna trăiesc separat de găini) spre lîna vînătorilor.

UN SFAT COSMETIC PE SĂPTĂMÎNĂ

CITEVA INDICAȚII ÎN LEGĂTURĂ CU ÎNGRIJIREA TENULUI DESHIDRATAT (II)

În legătură cu cele scrise în articolul trecut, în care arătam cum se prezintă tenul deshidratat, vă voi vorbi astăzi despre felul în care trebuie să-l îngrijim.

Folosim seara, pentru a vă demachia, laptele fierț și răcit. Ștergeți obrazul cu cîteva tamponare de vată înmuiată în lapte, pînă cînd vata rămîne curată, apoi clătiți fața cu apă călduță. Desigur că cea mai indicată este apa de ploaie sau cea provenită din topirea zăpezii; dar dacă nu o aveți la îndemînă, folosiți apa obișnuită, pe care ați fierț-o în prealabil cu puțin bicarbonat de sodiu (o linguriță de bicarbonat de sodiu la un litru de apă).

Apoi întindeți pe obraz, masînd ușor pentru a ajuta pătrunderea în piele, următoarea cremă hidratantă: ceară de albine 10 gr, unt de cacao 5 gr, lanolină 3 gr, colesterină 0,50 gr, ulei de măsline (sau ulei de parafină pentru uz intern)

20 gr, apă distilată 10 gr, borax 0,30 gr. Crema se lasă pe față între 30 și 90 de minute, în funcție de timpul de care dispuneți, apoi fața se șterge cu cîteva tamponare de vată ușor umezite cu apă.

Dimineața spălați fața cu apă fără a folosi săpunul și, pe obrazul încă umez, întindeți un strat subțire de cremă „Elida”. După 5-10 minute ștergeți surplusul cu un tampon de vată și pudrați fața folosind o pudră fină. În felul acesta tenul este apărat de praf și intemperii.

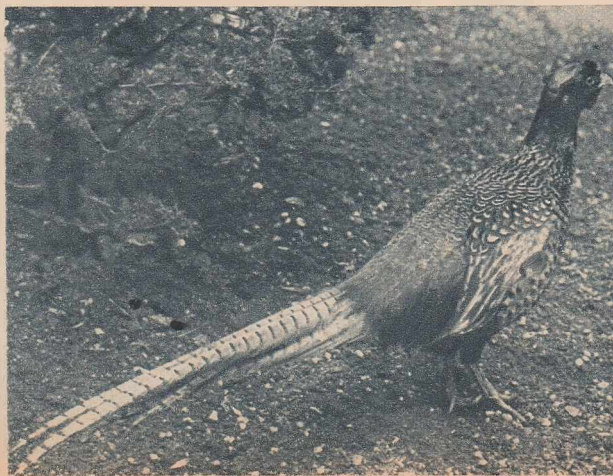
Masca hidratantă, care va fi folosită de 2-3 ori pe lună, se prepară din: o lingură caimac de lapte amestecat cu o linguriță de miere lichidă și 1/2 linguriță untură de pește. Se aplică mai întîi pe față cîteva comprese înmuiate în apă călduță și bine stoarse, apoi se întinde masca, iar după 30 de minute obrazul se spală cu ceai de mușețel călduț și se clătește cu ceai de mușețel rece.

Între mese este bine să beți cîte 2 pahare de apă. Cîntăți să duceți o viață ordonată și dormiți cel puțin 7-8 ore pe noapte.

Ileana VIDRAN

CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să facă schimb de vederi (cărți poștale ilustrate):
MIHĂLEȘTEANU DOINA, elevă cl. a XI-a din Satu-Mare, str. Decembrie nr. 39;
TARTA AURELIA, elevă cl. a XI-a din Satu-Mare, str. 31 Decembrie nr. 6;
GROSS GERDA, comuna Receaș, raionul Timișoara;
IVAȘCU MIRELA, profesoară în comuna Darabani, raionul Negru Vodă, regiunea Constanța.
VASILESCU VIORICA, contabilă la cooperativa din comuna Receaș, str. Timișorii nr. 5, raionul Timișoara;
PATRĂU DORU, Hunedoara, str. Rovine nr. 4;
STĂLĂMAS NICOLAE, Craiova, str. Stalingrad nr. 220;
SĂNESCU ION, Caracal, str. Ana Ipătescu nr. 3;
RIZA PETRE, Caracal, str. I.C. Frimu nr. 3 B;
IANCULESCU NICOLAE, Pitești, b-dul 19 Noiembrie nr. 21;
BUĆȘA AURORA, învățătoare la Școala de 7 ani din comuna Salcea, raionul Suceava, regiunea Suceava;
POPESCU RODICA, elevă cl. a X-a din Găești, str. N. Titulescu nr. 115, reg. Pitești;
RĂDUCU SANDU, Mărgineanca, str. 30 Decembrie nr. 3, vila 220, raionul Ploiești (dorește să facă și schimb de fotografii).

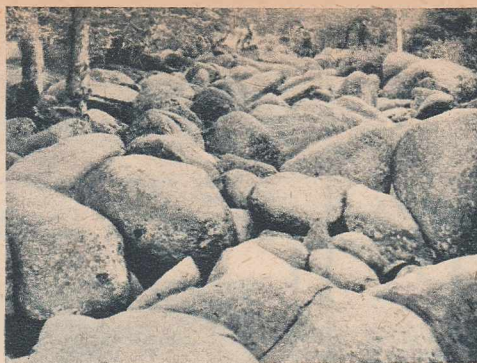

ÎN MEMORIA UNUI TITAN. Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la moartea genialului scriitor rus Lev Nikolaevici Tolstoi, în Uniunea Sovietică a fost emisă o plachetă comemorativă de bronz. Pe una din fețele medaliei sînt încrustate cuvintele marelui Gorki: „Tolstoi — aceasta înseamnă întreaga lume“.

← **BIBLIOTECĂ CU AUTODESERVIRE.** La biblioteca orașenească din Trebic (R.S. Cehoslovacă) s-a introdus sistemul... autodeservirii. Cititorii își aleg singuri cărțile și le înregistrează tot singuri, iar la restituirea lor procedează în același chip. După acest sistem, numai într-un singur an s-au distribuit 90.000 de volume.

RĂZBOIUL TĂRĂNESC GERMAN și chipul lui Thomas Müntzer, conducătorul marilor răscoale din Germania anului 1525, vor fi imortalizate într-un tablou intitulat „Constituirea de către Thomas Müntzer a marelui consiliu“. Autorul tabloului este pictorul W. D. Pitthan din Schlotheim (R.D. Germană), care lucrează de mai bine de 3 ani la această operă.

↑ **3.000 DE PERSOANE** din orașele Exeter și Taunton, situate în sud-estul Angliei, au fost nevoite să-și părăsească locuințele în toată noaptea, din cauza unor puternice inundații. În unele locuri apa s-a ridicat la înălțimea de 1,5 m deasupra nivelului străzilor.

↑ **UN VULTUR AGRESIV.** Evadînd dintr-o grădină zoologică din Norvegia, acest vultur în vîrstă de 2 ani a atacat doi copii, provocîndu-le răni grave pe miini și pe față. Cum vedem, agresorul a fost prins.

NUMAI PENTRU DOAMNE! Municipality orașului italian Catania a luat o hotărîre puțin obișnuită: a pus în circulație autobuze numai pentru uzul femeilor. Motivul? Desele neplăceri la care femeile erau expuse în autobuze din partea numeroșilor huligani. Această soluție rezolvă oare plaga huliganismului în țările din Occident?

VECHIMEA JOCULUI DE ȘAH ne este atestată, printre altele, și de această piesă de șah datînd din secolul al XII-lea. În piesă — după formă pare a fi un tur — sînt sculptați cu multă migală doi lei și chipurile a patru femei.

COLECȚIONARUL DE LIMUZINE

La moartea magnatului american James M. West s-a constatat că acesta avea 30 de limuzine proprii.

Ce-i trebuiau atîtea? E lucru evident și, credem, orișicine a înțeles pricina. Plăcîndu-i eleganța, nababul, exigent, O dată cu costumul schimba și limuzina.

De pildă, hai să spunem, pleca într-o vacanță. Cu alți magnai de-o seamă ca să-și vineze cerbii. Atunci chema șoferul, cerîndu-i cu prestanță: — Alege-o limuzină cam de culoarea ierbii...

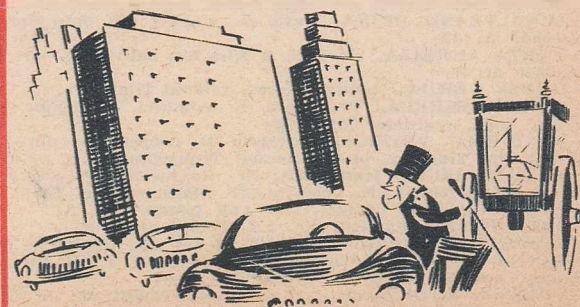
Dacă mergea la treburi pe vreme de ninsoare, I se-aducea Packardul cel alb cum e caimacul. Cît despre limuzina cea neagră la culoare Era pentru recepții, că se-asorta cu fracul.

Iar cînd ținea să plece la club, să joace șah, Utiliza mașina pictată-n pătrățele. În schimb, dacă la bursă înregistra un crah, Venea-n cea vineție, fiind în toane rele.

Și cum întotdeauna ținea la etichetă, Ca nu cumva să-i facă amicii vreun reproș, Cînd se ducea să-și piardă trei ore la ruletă El prefera mașina cu negru și cu roș.

Dar la înmormîntare s-a spus între vecini: — Mai rar găsești în lume un astfel de calic! N-a vrut s-avîrle banii, ca parcu-i de mașini Din timp să-l completeze și cu-n... autodric!

V. RĂDULESCU și V. D. POPA

În Belgia au loc numeroase demonstrații de protest împotriva intenției guvernului belgian de a pune la dispoziția Bundeswehrului revanșard baze militare pe teritoriul țării. Poporul belgian, ca și celelalte popoare din Europa și din întreaga lume, își dă seama că o asemenea politică face — așa cum subliniază Declarația recentei Consfătuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești — să crească „pericolul din partea imperialismului vest-german pentru cauza păcii și securității popoarelor din Europa”. În fotografia: o demonstrație a foștilor luptători din rezistență din Arendonck împotriva creării în această regiune a unei baze militare vest-germane (sus) și depunerea de coroane la monumentul din Arendonck, ridicat în memoria eroilor uciși de hitleriști la 3 septembrie 1944 (jos). Autoritățile intenționează să dărâme monumentul, aci urmînd să fie construită baza militară.

În actualele condiții cînd, așa cum subliniază Declarația Consfătuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești, „marile monopoluri desfășoară pe toate liniile ofensiva împotriva intereselor clasei muncitoare și ale maselor populare largi”, se intensifică și lupta muncitorimii din țările capitaliste pentru satisfacerea revendicărilor sale. În fotografie: o puternică demonstrație a metalurgiștilor greviști din Utrecht (Olanda).

Puternice manifestații antiguvernamentale au izbucnit în capitala Venezuelei — Caracas — populația ridicîndu-se împotriva politicii ostile Cubei. Fotografia redă un aspect de pe străzile orașului, unde armata patrulează pentru a preveni noi demonstrații. Evenimentele recente din Venezuela, ca și din alte țări ale Americii Latine, dovedesc o dată mai mult justetea afirmației cuprinse în Apelul către popoarele din lumea întreagă, adoptat de Consfătuirea de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești: „Popoarele de multe milioane de oameni din Asia, Africa și America Latină, care și-au cucerit libertatea și independența politică, precum și popoarele care luptă pentru libertate națională, devin luptătoare tot mai active pentru pace...”

„Amenințînd cu o agresiune Cuba, amestecîndu-se în treburile popoarelor din America Latină, din Africa și din Orientul Apropiat, imperialismul american caută să creeze noi focare de război în diferite părți ale lumii” — se arată în Declarația Consfătuirii de la Moscova. Dar popoarele dau riposta cuvenită imperialismului. În fotografie: aspect de la un miting care a avut loc recent la Holguin, provincia Oriente (Cuba), în cadrul căruia populația a condamnat acțiunile agresive ale imperialismului american în regiunea Mării Caraibilor și și-a exprimat solidaritatea cu popoarele din Nicaragua și Guatemala.

• FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII •

„Izbe” (foto 1) — o producție a studioului din Riga — se inspiră din romanul „Cu sîngele inimii” al scriitoarei Anna Brodele, povestindu-ne o întâmplare dramatică petrecută într-un sat leton, prin anul 1947. Urmele războiului și ale ocupației fasciste începeau să dispară. Oamenii, pornind cu energie să-și făurească o viață nouă, își unesc puierile, alegînd calea colhozului. Dușmanii nu capitulează însă, încercînd pe diverse căi să lovească în orînduirea sovietică.

Unul dintre acești dușmani, Rudis Stemps, fiu de chitabur, căsătorit cu Izbe, o fată săracă și frumoasă, muncește în colhoz și pare — prin hărnicia și devotamentul său — a-și dezmințit complet trecutul. E o înșelătorie însă și Izbe va fi prima care, descoperînd-o, va arăta colhoznicilor primejdia.

„Hocheistul de rezervă” (foto 2) — producție a studiourilor cehoslovace adresată în special școlărilor — ne face cunoștință cu un

grup de pasionați hocheiști juniori, a căror dragoste pentru sport este aift de puternică, încît aduce vreme îndelungată sumedenie de note proaste în cataloage. Să nu înțelegeți cumva că profesorii ar avea ceva împotriva hocheiului. Nu! Ei cer însă ca școlarii să se ocupe mai întîi de învățatură, apoi, în timpul liber, să practice sportul. Și, așa cum se întîmplă adesea, se dovedește că profesorii și părinții au dreptate. Un film care câștigă

toate inimile de partea învățăturii, dar și a... hocheiului.

„Rosemarie” — o producție a studiourilor vest-germane — este un film care a făcut multă vîlvă în țările Occidentului și, în special, în Republica Federală Germană, direct vizată prin cazul expus pe pelicula cinematografică. Asasinarea lui Rosemarie Nitribitt nu este o fantezie literară și nici regizorală; s-a întîmplat aievea în Germania Federală, unde o

mină de potență, speriați de faptul că murdările lor secrete ar putea fi date în vileag de o femeie care-i cunoaște prea bine, au pus la cale, cu sînge rece, asasinarea ei. Iată ce se vede în filmul „Rosemarie”. Expunerea este clară, concisă, necruțătoare în capetele de acuzare aduse. Filmul, înrudit cu „Copiii minune”, este bun ca scenariu, regie, interpretare, muzică și efecte sonore. Rețineți numele regizorului: Rolf Thiele — dar și cel al interpretei principale: Nadia Tiller.

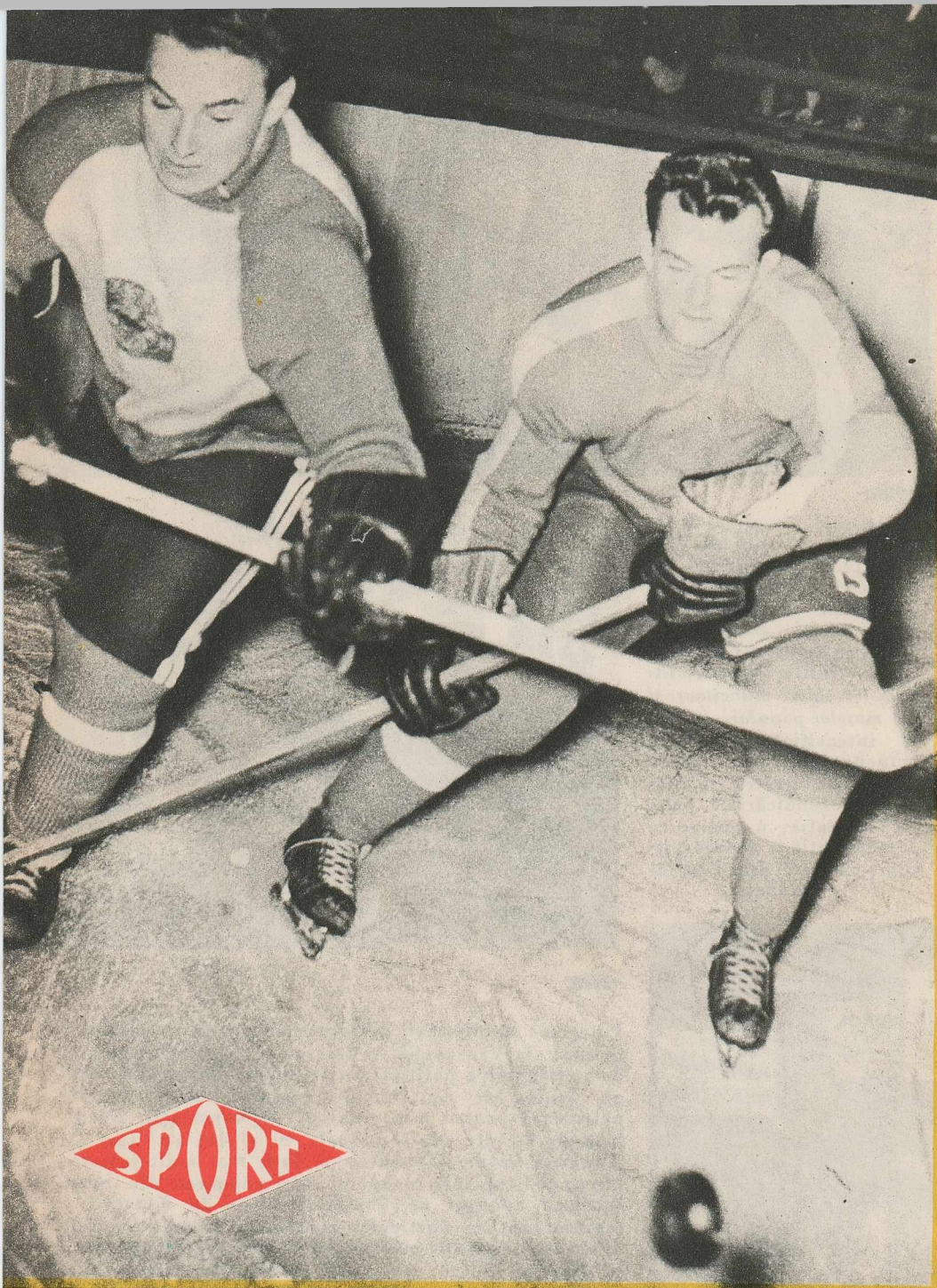
REDACȚIA: București, Piața Școlii. Căsuța Poștală 3502 of. 33 Tel. 17.60.10 Int. 1744.

ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘATESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Școlii „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

Întâlnirea selecționatelor divizionare de hochei cu S. K. Wismut s-a soldat cu scorul de 3-1 pentru reprezentativa noastră.

Fotografie de Dan BÎRLĂDEANU

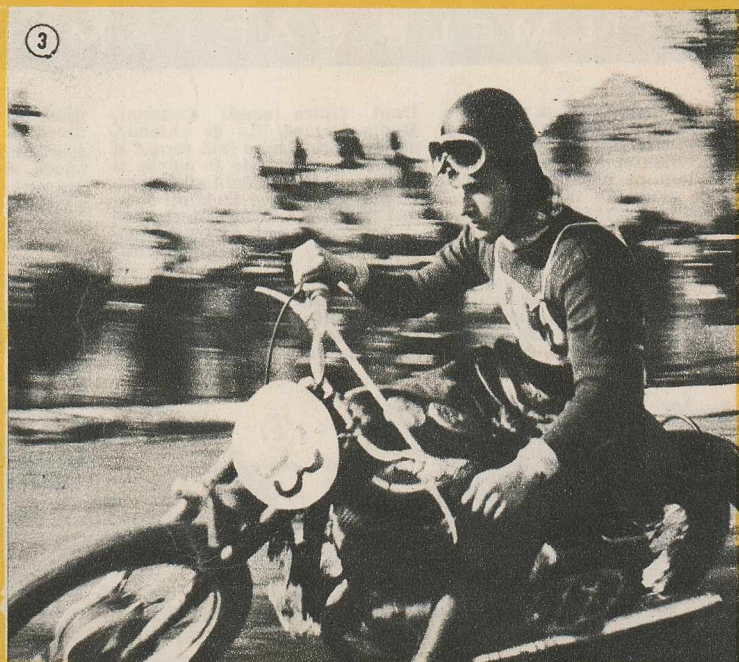
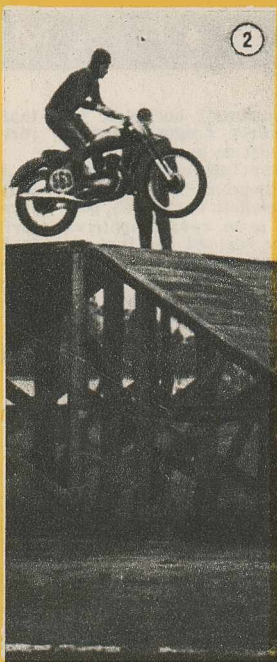
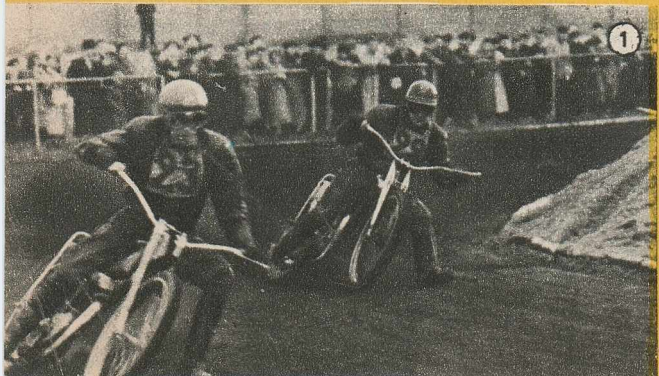
CONCURSURI MOTOCICLISTE ÎN ȚARĂ

De la fotocorespondenții noștri voluntari Vestemean Octavian (Sibiu) și Spath Frederic (Cîmpia Turzii):

În două orașe din provincie s-au organizat pentru prima oară concursuri motocicliste pe stadion.

Publicăm câteva imagini trimise de corespondenții noștri: Doi concurenți pilotînd motociclete speciale pentru cursele de dirt-track iau virajul în plină viteză (foto 1). Un spectaculos salt, pe trambulină (foto 2). (Fotografiile au fost luate la concursul ce a avut loc pe Stadionul Voința din Sibiu, pe data de 20 noiembrie 1960).

Încordare, curaj, voință. Aspect de la concursul de dirt-track organizat pe stadionul sportiv din Cîmpia Turzii (foto 3).

MARTIN LAUER A SCRIS UN ARTICOL

de Al. MIRODAN

Atletul din R.F. Germana Martin Lauer a scris un articol. Recordmanul mondial la 110 metri garduri a scris câteva pagini cu privire la organizarea atletismului în R.F.G. Speranța cea mare a atletismului german a formulat, în cuprinsul articolului cu pricina, două-trei observații critice.

Faptul înfățișat în rândurile de sus este atât de inexpressiv, înclătător se poate și probabil se va întreba: cărei sarcini de informații i se datorează inserarea, la noi în rubrică, a acestei știri? Un articol nu e un subiect pentru o săptămână. Sau nu pare... Articole despre sport seriu sportivii adesea, iar la noi de pildă cam mereu. Se discută despre fotbal (totdeauna se discută despre fotbal); jucătorii fruntași sînt solicitați de gazete sau la radio sau în consfătuiri să-și spună punctul de vedere, ei critică o concepție învechită de joc sau un mod greșit de a conduce clubul, au dreptate sau n-au dreptate, dar critică, discută, polemizează și faptul acesta se încadrează în ordinea firescului. Nefiresc e alt-cumva: cînd nu critici. Absența criticii e criticabilă și criticată. Vă mai aduceți aminte articolul din vară despre fotbal, publicat în „Scnteia”? Acolo nu un jucător oarecare, ci însuși ziarul de specialitate, adică „Sportul popular”, a fost aspru criticat pentru deficiența de critică.

★

...Dar, la câteva ceasuri de zbor înspre apus, atletul Martin Lauer, a doua zi după publicarea unui articol, a fost suspendat pe șase luni de zile, fiind împiedicat astfel, din pricina frazelor, să sară gardurile cam o jumătate de sezon.

Ce a scris Martin Lauer? A criticat modul de organizare a atletismului în R.F.G.

Unde a scris Martin Lauer? În țara care ne oferă, prin mijlocirea postului de radio de la Munchen, zilnic și cu patetism, lecții despre libertatea presei.

„Europa liberă” plînge — contra colaborare pe statul de plată — soarta criticii de sport din România. Dar cînd, în vecinătatea postului de radio și a casieriei, un atlet înjgheabă două propozițiuni pe marginea lui 110 metri garduri, e luat de guler și azvîrlit, cu picioare aplicate undeva, de pe stadion.

„Europa liberă” se îngrijește planificat de educarea noastră în spiritul criticii de jos și, parcă dintr-o întâmplare (sau nu), în vecini, pe lângă sediul postului, un mare atlet al lumii este dat cu capul de toți pereții pentru că a cutezat să formuleze sfios o observație la adresa federației de specialitate.

„Europa liberă” caută subiecte, aleargă după fapte „semnificative” și cu răsunet despre lipsa de libertate, oferă 500 dolari pe un detaliu, își bichuie colaboratorii să vină cu „bombe”, organizează lunar ședințe pentru îmbunătățirea muncii de înjurătură, cheamă, cu mîna pe banenote, o temă la ordinea zilei.

Uite-o:

„Martin Lauer a scris un articol”.